

37961
Hobbes

FRS
183

1831

5 11
37961
Sublet
5 11

WILLIAM SHAKESPEARE

MACBETH

TRAGEDIE IN 5 ACTE

TRAD. IN FORMA ORIGINALĂ

DE

MIHAIL DRAGOMIRESCU

BUCUREȘTI

EDITURA CASEI ȘCOALELOR

1925

152450

BD 366 150

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
"CAROL I" BUCUREȘTI
COTA 37961

1961

PC 49 / 08

BCU-Bucuresti

C152450

STOR

PERSONAGIILE DRAMEI :

DUNCAN, regele Scoției

MALCOM {
DONALBAIN { Fiii săi

MACBETH {
BANQUO { Generalii oastei regelui

MACDUFF {
LENOX {
ROMEI { Nobili scoțieni
MENETH {
ANGUS {
CATHNESS {

FLEANCE, fiul lui *Banquo*

SIWARD, conte de Northumberland, generalul oastei
engleze

TINARUL SIWARD, fiul său

SEYTON, ofițer din suita lui *Macbeth*

FIUL LUI MACDUFF

UN DOCTOR ENGLEZ

UN DOCTOR SCOȚIAN

UN OSTAȘ

UN BĂTRÂN

LADY MACBETH

LADY MACDUFF

O DAMĂ DE ONOARE a *Ladyi Macbeth*

HECATE și *Trei VRĂJITOARE*

LORZI, NOBILI, OFIȚERI, OSTAȘI, UCIGAȘI, SLUJITORI și ȘTA-
PETE, VEDENIA LUI BANQUO și alte VEDENII.

* * *

Scena la sfârșitul actului IV se petrece în Anglittera; în restul
piesei, în Scoția, și cu deosebire în Castelul lui *Macbeth*.

820-2 = R

ACTUL I

SCENA I.

Un câmp deschis. — Tunete și fulgere.

Intră TREI VRĂJITOARE.

I-a Vrăjitoare. — Ne vom găsi iar împreună,
De fulgeră, plouă și tună?

A II-a Vrăjitoare. — Da, să treacă hărmălaia,
Ca să știm ce-i cu bătaia.

A III-a Vrăjitoare. — Atunci 'nainte de amurg.

I-a Vrăjitoare. — Dar unde?

A II-a Vrăjitoare. — Pe braniște'n scăet.

A III-a Vrăjitoare. — Să-i stăm în cale lui
Macbeth.

I-a Vrăjitoare. — Acuma, motane!

A II-a Vrăjitoare. — Mă chiamă broscoiul!

A III-a Vrăjitoare. — Vin acum!

Toate. — Bine-i rău și rău-i bine

Prin neguri, duhori — după mine!

SCENA II.

*Un lagăr lângă Forres. — Vuet de
luptă în depărtare.*

*Intră DUNCAN, MALCOLM, DONALBAIN, LENOX cu SUITA.
UN OSTAȘ RĂNIT le ese înainte.*

Duncan. — Ce e cu omu-acesta plin de sînge,
Văd, după halul lui, că poate spune
Cum stăm cu răsvrătirea.

Malcolm. — E-ofițerul
Ce m'a scăpat, luptînd cu vitejie, —
Un bun ostaș. — Salut, viteaz prieten!
Vrea regele să știe cum sta lupta,
Cînd tu o părăsiși?

Ostașul. — Nu-i lămurită—
Ca doi înnotători ce se 'nceleștează
Și-și seacă iscusința istoviți.
Căci crudul Macdonwald (făcut să fie
Răsvrătitor, fiind cuptoroșit
De mii de stricăciuni ce 'n el roesc),
Este-ajutat de Kerni și Gallowglași.
Și pare că Norocul, surîzînd
De blestematul joc măcelăresc,
E-amantul răsvrătirii; dar dușmanul
E totuși slab. Eroicul Macbeth
(Ce-i vrednic de-acest nume), înfrunta
Norocul vitejește, și-avîntînd

Oțelul său ce fumează 'n măcel,
Iși tae drum, ca un iubit al Slavei,
Și, stînd în fața ticălosului,
Nu-i zise bună ziua nici adio,
Pîn'ce, de la buric și pîn'la fâlci,
Nu-l descusù, și pînă nu-i înfipse
Pe zidurile noastre căpățîna.

Duncan. — O văr viteaz, curtean de vredniciei!

Ostașul. — Precum, de unde ese soarele, —
Vin și furtuni cu trăsnete grozave
Ce potopesc corăbii, — tot așa,
De unde-avea să ne răsară slavă,
Sbucni necaz. Ascultă, rege-al Scoției!
Dreptatea cu-a virtuții sabie
De-abia făcù pe săltăreții Kerni
Să-și pună toată 'ncrederea 'n călcie,
Că regele norveg găsi prilej,
Cu sclipitoare arme și-oameni proaspeți,
Să 'nceapă-un nou asalt.

Duncan. — Pe Banquo și Macbeth nu i-a 'n-
grozit?

Ostașul. — Ca vrabia pe-un vultur; ca pe leu—
Un epure. Căci fost-au, drept să spun,
Ca tunuri cu 'ndoită 'ncărcătură:
Cu duble lovituri isbiră 'n dîșman...
De-or vrea ca să se scalde 'n sînge cald,
Sau o Golgotă nouă să repete,—

Nu pot să știu...

Dar cad, de slab; și rana-mi cere doctor...

Duncan. — Și vorbele, și rănil-ți—la fel.

Mirose-a cinste. Dați-i un chirurg.

OSTAȘUL *ese, condus*

Intră ROSSE

Mai vine cineva!

Malcolm. — Viteazul Rosse.

Lenox. — Ce grăbnicie-i scîntee 'n privire?

Șclipesc ciudate vești în ochiu-acesta!

Rosse. — Pe rege țină-l Domnul!

Duncan. — De-unde, thane?

Rosse. — Din Fife, o mare rege, unde steaguri

Norvegiene își bat joc de ceruri

Și flutură 'ntr'ai noștri de-i îngheață!

Cu gloata-i, regele Norvegiei,

Avînd de ajutor pe trădătorul,

Nemernicul de Căwdor, ne lovește,

Ne dă fiori, dar, prins în zaua gloriei,

Logodnicul Belonei îl proptește,

Și, avînd aceleași arme, vîrf la vîrf

Și braț la braț, îi sfarăcă avîntul!

Cu un cuvînt: isbinda e a noastră

Duncan. — Ce fericire!

Rosse. — Acum, așa cum stăm,

Norvegianul rege Sveno-ar vrea

S'ajungem la 'nșelegere. Dar noi,
Ca să-și îngroape morții nu voim,
Până nu pune la Sanct-Colm în insulă
Dolari de zece ori o mie, pentru noi.

Duncan. — Ast than de Căwdor

Nu va mai fi de-acuma 'nșelător,
Nici inima-mi nu va mai fi 'nșelată,
De-un than de Căwdor ! Mergi și-l osîn-
[dește,

Și pe Macbeth cu titlu-i mi-l cinstește !

Rosse. — Se va împlini !

Duncan. — Ce pierde el, Macbeth va dobîndi.

SCENA III.

Brașiște ; — tunet

Intră cele trei VRĂJITOARE

I-a Vrăjitoare. — Pe unde fost-ai, soro !

A II-a Vrăjitoare. — Să 'njunghiu porcul.

A III-a Vrăjitoare. — Dar tu, soro ?

I-a Vrăjitoare. — O năereasă-avea castane 'n
[sîn,

Și : ronț ronț, ronț ! — Ia, dă-mi și
[mie,-i zic.

— Marș, vrăjitoare, mi-a strigat calica !
Spre-Alep bărbatu-i e patron pe „Tigru“,
Și, cu un șoarec fără coadă,

I-o fac, i-o fac, și-am să i-o fac!

A II-a Vrăjitoare. — Iți dau un vînt.

I-a Vrăjitoare. — Ești bună tu.

A III-a Vrăjitoare. — Și unul eu.

I-a Vrăjitoare. — Am pe toate celelalte,

Știu limanuri unde bat

Or'ce loc în lung și 'n lat

Ce'n corabie-i, pe hartă!

Fin am să-l usuc; nici pic,

Zi și noapte, n'am să-i pic

Somn pe cerceveaua pleoapei,

Și-o trăi pe mar'nea groapei

Șapte nopți de nouă-ori nouă,

Cu metehne or să-l plouă,

Și-o slăbi și-o lincezi,

Șaica-i n'are să se 'nnece,

Dar furtuni au să mi-l frece.

Uite, ce-am!

A II-a Vrăjitoare. — Să văz, să văz!

I-a Vrăjitoare. — Deget de pilot am, ia!

Innecat pe cînd venea.

(*Bat tobe*)

A III-a Vrăjitoare. — O tobă-auzi! — o tobă!

Macbeth sosește, iată-l.

Toate. — Mînă'n mîn', surori vrăjite,

Țări și mări călătorite,

Se 'nvîrtesc neconținut

Trei odată, trei de două
Și 'ncă trei să facă nouă —
Stai, că vraja s'a 'mplinit.

Intră MACBETH și BANQUO

Macbeth. — Zi, ca asta, hîdă și frumoasă —
N'am mai văzut.

Banquo — E mult pînă la Forres?...
Dar cine-or fi aceste arătări
Uscate și sălbaticе, de par
Că nu-s de pe pămînt și totuși sint?
Aveți voi viață? Dacă vă 'ntrebăm,
Răspunde-veți voi oare? Par'că da,
De puneți toate-odat'un deget ros
Pe buzele sbîrcite?—Ați fi femei,
Dar, după barba voastră, n'o pot crede.

Macbeth. — Vorbiți, dacă puteți! Ce sînteți voi?

I-a Vrăjitoare. — Salut, Macbeth, salut, o than
de Glamis!

A II-a Vrăjitoare. — Salut, Macbeth, salut o
than de Căwdor!

A III-a Vrăjitoare. — Salut Macbeth, salut, căci
vei fi rege.

Banquo. — De ce, senior, tresari așa de tare
Și pari înfricoșat de-aceste lucruri
Ce sună-așa frumos? — Pe adevăr!
Sînteți o 'nchipuire, ori aevеa,

Cum v'arătați? Pe nobilu-mi tovarăș
L-ați salutat cu cinstile ce are
Și i-ați prezis un viitor regesc.
Speranțele-l răpiră-acum cu totul;
Dar mie nu-mi vorbirăți nici cuvînt.
Dacă pătrundeți simburile vremii
Și știți ce bob va încolți ori nu,
Vorbiți-mi clar și mie ca la unul
Ce nici nu v'o pretinde, nici nu-i pasă
De ura sau de părtinirea voastră.

I-a Vrăjitoare. — Salut!

A II-a Vrăjitoare. — Salut!

A VIII-a Vrăjitoare. — Salut!

I-a Vrăjitoare. — Decît Macbeth
Mai mic, dar mai presus de dînsul!

A II-a Vrăjitoare. — Nu fericit ca el, dar mai
[ferice.

A III-a Vrăjitoare. — Nu vei fi rege, dar vei naște
[regi.

I-a Vrăjitoare. — Lui Banquo și Macbeth, în-
chinăciune!

Macbeth. — Stați locului, prooroci nedeslușiți,
Și deslușiți-ne! Murind Synel,
Sînt than de Glamis; cum oare sînt de
[Căwdor,
Cînd Căwdor este 'n viață și putere?
Și nu e de crezut s'ajung eu rege

Cum nu-i, să fiu de Căwdor. Spuneți,
[cum
V'ați însușit ciudata agerime?
Și pentru ce, cu proorociri de-acestea,
În ăst pîrlog pustiu, să ne opriți?
Răspundeți, poruncesc!

(*Vrăjitoarele dispar*)

- Banquo.* — Ca și din ape
Filtrează din pămînt bășici de spumă:
Bășici de spumă-au fost. Unde-au perit?
- Macbeth.* — Tot ce părea trupesc toptitu-s'a
În aer, în văzduh. De-ar mai fi stat!
- Banquo.* — Să fie 'ntr'adevăr ființi de-acestea?
Ori am mîncat cumva vreo buruiiană
Ce zăpăcește mințile?
- Macbeth.* — Copiii-ți vor fi regi.
- Banquo.* — Tu însă, rege.
- Macbeth.* — Și than de Căwdor; par'că-așa au
[spus.
- Banquo.* — Cu chiar această vorbă și-acest ton,
Dar cine vin?

Între ROSSE și ANGUS

- Rosse.* — Cu bucurie mare
Află, Macbeth, de-a ta isbîndă regele,
Și cînd citește el, cum te-ai purtat
Luptînd cu răsvrățiții, lauda

Și-uimirea 'n mintea lui se 'ncaeră,
Că nu mai poate-alege fapta ta de-a lui!
Tăcut perindă 'n minte ziua de-astăzi,
Și te zărește 'n rînduri tari norvege,
Ne 'nfricoșat de propriile-ți fapte, —
Atît de multe groaznice icoane,
De nu putură prididi nici olăcarii. —
Nu-i om să nu-ți ridice osanale,
Că țara-ai apărat, — și fiecare
Le spune 'n fața lui cu voioșie.

Angus. — Ți-aducem mulțumiri din partea Re-
[gelui,

Ca să te pregătim, nu să-ți plătim.

Rosse. — Și, vrînd să-ți dea o și mai mare cinste,
Drept cheazășie, poruncitu-mi-a
Să te salut cu titlul: than de Căwdor.

Banquo. — Să spună necuratul adevărul?

Macbeth. — De Căwdor nu e mort! Nu-mi dați
[vestmint străin.

Angus. — De Căwdor, care-a fost, trăește;
Dar viața-i stă sub judecată grea
Și merită s'o piardă.
Ori s'a 'nțeleș cu regele norveg,
Ori ajută pe-ascuns pe răzvrătit,
Trădindu-și țara; ori că el făcù
Și una și-alta, eu nu pot să știu;
Dar fapte de vînzare dovedite,

Și-acum mărturisite, l-au pierdut.

Macbeth. — Deci, după than de Glamis, than de Căwdor.

Mărirea-i mai la urmă. — Mulțumesc

De oboseală. — Oare-acum nu speri

Că fiii-ți vor fi regi în adevăr ?

Căci asta-au proorocit-o tot acele

Ce-mi spuseră și mie-atunci : de Căwdor.

Banquo. — Mergînd la miez, — cînd una s'a
[implinit, —

Nu-ți va sclipi acum coroana 'n cuget ?

Dar e ciudat : ca să ne facă rău,

Ades întunecatele puteri

Ne spun un adevăr. C'un fleac cinstit

Ne cumpără, — ca să ne-afunde 'n veci

În cele mai grozave 'ntunecimi.

— O vorbă, verilor !

Macbeth. — Ca fericit

Prolog al viitoareii mele slave,

Azi două adevăruri mi s'au spus. —

Vă mulțumesc, amici. — Acest îndemn

Suprafiresc e poate rău ; dar poate-i bun.

De-i rău, dece îmi dete drept arvună

Un adevăr ? Căci eu sînt than de Căw-

[dor.

Și, dacă-i bun, de ce-mi veni așa,

Deodată 'n gînd, imboldul unei fapte

Ce perii mi-i sbirlesc și, 'n contra firii,
Imi face bărbătească-mi inimă
Să-mi bată coastele? Sint mult mai

[slabi

Fiorii ce-i simțim văzînd-o-aevea
Decît cînd ți-o închipui grozăvia.
Al gîndului omor, ce-i doar o umbră,
Imi sgudue ființa-așa de mult
Că-mi ține viața 'n loc. Și doar ce nù e —
Aceea e.

Banquo. — Pierdut ce e gînduri!

Macbeth. — De-o fi s'o am, o voiu avea co-
[roana, —

Și fără să mă mișc.

Banquo. — Cinstirile

li vin ca niște haine noi pe trup:

S'așeza greu.

Macbeth. — Acum fie ce-o fi:

Și'n cea mai aspră zi prileju-ți dă —

Ce are.

Banquo. — Bunule Macbeth, sintem ai tăi.

Macbeth — Vă cer ertare.

Prostitu-mi creer se muncea din greu

Cu vechi, uitate lucruri. Dragi prieteni,

Or'cîte osteneli v'ați dat cu mine

Le-am scris pe toate 'n foile ce 'ntorc

In fiecare zi. Să mergem către rege! —

Să te gîndești la întîmplarea de-astăzi
Și cînd — cu gîndul mătur — va fi timp,
Să ne vorbim deschis !

Banquo. —

Cu bucurie.

Macbeth — Dar pînă-atunci, tăcem. — Aideți,
prieteni ! —

SCENA IV

Forres. — O sală în palat. Trîmbițe

Intră DUNCAN, MALCOLM, DONALBAIN, LENOX și SUITA

Duncan. — Sfirși de Căwdor ? Și cei însărcinați

Să-i împlinescă-osînda, s'au întors ?

Malcolm. — Nu încă, dar vorbii cu unul care,

Cînd s'a 'mplinit osînda, fu acolo.

Imi spuse că de Căwdor, dus la moarte,

Deschis mărturisitu-și-a trădarea,

Dar s'a rugat din suflet să-l ertați,

Cu-o pocăință-atît de sinceră,

Că mai cinstită-i fuse-această moarte

Decît întreaga viață ce-a avut.

El a murit ca unul ce, murind,

A învățat s'asvirle, ca nimic,

Ce-avea mai scump în viață.

Duncan. —

Nu e artă

Să poți ghici un suflet după față.

Eră un om în care-aveam zidită

Întreaga mea credință. —

152450

Intră MACBETH, BANQUO, ROSSE și ANGUS

Scumpe văr,

Al nerecunoștinței greu păcat —
Acuma-l simt. Ai mers așa de iute,
Că cea mai iute-ariță a răsplatei
Nu te-a ajuns. De ți-ar fi fost mai mici
Isbînzile, ca cumpăna de plăți.
Și mulțumiri, — să bată 'n partea mea!
Atîta numai să rostesc sînt gata:
Mai mare-i datoria ca răsplată.

Macbeth. — Serviciul și credința ce-s dator
S'au răsplătit, lucrînd, prin ele însele.
Menirea Înălțimii voastre-i numai
Ca să primească-a noastre 'ndatoriri.
Și-aceste 'ndatoriri sînt tronului
Și statului, — copii și servitori,
Ce-și fac doar datoria lor muncind
Spre-a voastră dragoste și cinste.

Duncan. — Bun
Venit! Te-am răsădit, — și voiu lucra
Ca să te cresc din plin! Tu, nobil Banquo,
Ce n'ai fost mai prejos decît Macbeth,
Căci toți știu azi că ai acelaș merit,
Vreau să te strîng la sîn, să te sărut.

Banquo. — De cresc și eu, al tău e secerișul.

Duncan. — Deplina-mi bucurie e nebună
Și cere să s'ascundă'n stropi mai triști.

Copii, rudenii, thani și voi ce-mi stați
Cei mai de-aproape-acum, să știți
Că vreau să trec puterea mea lui Mâl-

[colm,
Mai marele meu fiu, pe care-l fac,
De astăzi, principe de Cumberland.
Și nu numai pe dînsu-l voiu cinsti;
Dar semne de cinstiri, ca mîndre stele,
Va 'mpodobi curînd pe cei mai vrednici....
Acum, la 'Inverness! Ca și mai mult
Să strîngem legătura dintre noi.

Macbeth. — Odihna mea, cînd nu e pentru voi,
E oboseală. Fi-voiu vestitor, —
Spre-a bucură, cu-apropierea voastră,
Auzul soaței mele. Deci, umil,
Iau bun rămas.

Duncan. — Neprețuit de Căwdor!

Macbeth. — (*aparte*) Un prinț de Cumberland! E-o
[treaptă grea,

Pe care, de n'o sâr, eu voiu cădea,
Căci mi-este 'n drum. Ascunde-ți-vă,

[stele,
Și nu priviți în besna poftei mele!
Spre mîină-mi face ochiul; deci să fie
Făcută 'nfăptuirea-grozăvie!

(*Ese*)

Duncan. — In adevăr, o scumpe Banquo, e vi-
teaz;

Și'n lauda, pe care i-o 'aduc,
Mă 'ngraș, mă ospătez. Haid' după el,
Căci el s'a dus 'nainte să ne 'ntîmpine:
E-o rudă fără seamăn.

(Trîmbițe. Es)

SCENA V.

Inveness. — Odae în castelul lui Macbeth.

Intră LADY MACBETH, avînd în mînă o scrisoare.

Lady Macbeth (citind). — ...Ele m'au întilnit în ziua biruinței, și m'am încredințat, prin dovezi absolut sigure, - că au o știință mai mult decît omenească. Cînd ardeam de dorința să le întreb mai departe, s'au topit în văzduh și au perit. Pe cînd stam încremenit de minunea aceasta, veniră trimișii regelui care mă salutară cu titlul «than de Căwdor», cum m'au salutat mai 'nainte vrăjitoarele și mi-au arătat viitorul cu cuvintele: „Salut, căci vei fi rege“. Acestea am crezut că e bine să ți le împărtășesc, pentru ca, neștiind ce slavă te așteaptă, să nu fii lipsită de bucuria la care ai dreptul. Ține toate acestea în inima ta și să ne vedem cu bine».

Ești Glamis și de Căwdor; și-ai să fii
Și ce-ți mai proorociră. Dar mă tem

Grozav de firea ta. E prea-i hrănită
Cu laptele-omeniei, și nu poate
Să-și afle drumul cel mai drept. Tu vrei
S'ajungi, și nu-ți lipsește-ambitiția ;
Dar n'ai și răutatea de nevoie.
Ai vrea 'nălțimi, dar să rămii și sfint ;
Și fără să 'nșeli, ai vrea ciștig nedrept.
Puternice de Glamis, tu ai vrea
Să ai ceea ce-ți strigă «ia-mă-așa»,
Și ceea ce te temi mai mult să faci
Decit dorești să fie nefăcut.
Ci vino-aici, să-ți pot turna 'n auz
Curajul meu, și cu-agera mea limbă
Să spulber or'șice îți tae drumul
Spre cercul cel de aur hărăzit
De soartă și de vrajă.

Intră UN SLUJITOR

Ce mai este ?

Slujitorul. — La noapte vine-aicea regele.

Lady Macbeth. — Ce spui prostii ? Stăpînu-ți
[nu-i cu dînsul ?

Și-așa de-ar fi, el mi-ar fi dat de veste,
Ca să mă pregătesc.

Slujitorul. — Așa-i, ertare.

Stăpînul e pe drum. Un camarad
A fost trimis 'nainte și, mai mort,
De-abia avu răsuflet să ne-o spună.

Lady Macbeth. — Ai grija lui : aduce bune vești.

(*Ese SLUJITORUL*)

A răgușit chiar corbul care croncăne
Că Duncan intră 'n zidurile mele.
Hai, spirite ce gândul morții-aprindeți,
Secați-mi sînul și umpleți-mă
Din creștet pînă 'n tălpi, și peste culme,
Cu cea dintre cruzimi mai crîncenă.
Haid' închegați în vine sîngele !
Și-ori-ce spărturi ori țeve astupați,
Ca nu cumva, cu glasul blînd al firii,
Să mi surpe scopu-mi crud vreo re-
mușcare,
Prin pacea dintre el și 'nfăptuire.
Arhangheli ai omorului, veniți
Și laptele din sîn mi-l faceți fiere,
Oriunde, 'n nevăzută-va stihie,
Voi asmuțiți la crimele naturii.
Vin' noapte-adîncă și 'nfășoară-te
In cel mai negru fum al iadului,
Ca rana să nu vadă fierul meu,
Nici cerul să pătrunză coperișul
De besnă și să strige : «Stai, oprește!»

Intră MACBETH

O marele meu Glamis, than de Căwdor,
Pe care te mărește și mai mult

Menirea-ți viitoare ! Scrisu-ți scump
M'a depărtat-atit de clipa de-astăzi,
Că viitorul nostru-l văd acum.

Macbeth. — O scumpa mea, la noapte vine
[Duncan.

Lady Macbeth. — Și va pleca ?

Macbeth. — A hotărît, pe mâine.

Lady Macbeth. — Nici cînd să vadă soarele-acest
[mîine !

Obrazul tău, iubite, pare-o carte
Unde citesc nepomenite lucruri.
De vrei să birui vremea, fii ca ea :
Să nu-ți vedem în ochi, în mîină, 'n
[limbă

Decît doar bunătate ; —arată-te
Nevinovat ca floarea, însă fii
Ca șarpele ascuns sub frunza ei.
Dar lasă-mi mie marea fapta-a nopții,
Ce ne va da în zilele ce vin
Suprema stăpînire pe deplin.

Macbeth. — Vom mai vorbi.

Lady Macbeth. — Să fii doar liniștit.
Schimbînd la fețe dai de bănuir.
De celelalte, eu răspund.

SCENA VI.

In acelaș loc.

SLUJITORII lui *Macbeth* în așteptare.

Intră DUNCAN, MALCOLM, DONALBAIN, BANQUO,
LENOX, MACDUFF, ROSSE, ANGUS și SUITA

Duncan. — Castelu-acesta e-așezat frumos,
Și-un aer dulce, viu, ne bucură
Simțirile 'mpăcate.

Banquo. — Rînduneaua
Ce, oaspe-al verii, dă tîrcoale templelor,
Arată-acî, prin draga ei zidire,
Că cerul cu-adierea-i ne îmbie.
Nu-i colț, nu-i arc, ciubuc, nici bun
[locșor,

In care ea să nu-și fi aninat
Aerianu-i pat și leagăn, plin:
Ori unde ele vin să scoată pui,
Am observat că aerul e dulce.

Vine LADY MACBETH

Duncan. — Ah ! iată prea cinstita noastră gazdă.
Ades iubirea prea stăruitoare
Ne supără; dar noi îi mulțumim,
Că doar e dragoste. Și așa vă 'nvăț
Cum cerul să-l rugați să ne plătească
Acest necaz, și cum să-mi mulțumiți

De truda ce acum pricinuim.

Lady Macbeth. — De-ar fi pe-atît, și îndoit atît,
Să vă servim, ar fi ca un nimic,
Pe lingă cinstea casei ce ne-o faceți.
Și nu avem puteri să cumpănim
Favoarea din trecut și cea de-acuma
Decît prin rugi de pusnici cuvioși.

Duncan. — Dar unde-i de Căwdor? Noi ținurăm
Să-i luăm 'nainte și să-i fim stafetă;
Dar călărește iute și iubirea-i
Mai ageră decît oricare pinten,
L-au ajutat s'ajungă-acas'mai repede.
La noapte, vă sînt oaspe, scumpă gazdă.

Lady Macbeth. — Supușii voștri-s doar vechilii
[voștri

Și trebuie să-și dea socoteala
De-ai lor, de înșiși ei și starea lor,
Cînd Majestatea voastră poruncește.
Și, cînd vă dăm, noi din al vostru dăm.

Duncan. — Ci dați-mi mîna-acum și mă con-
[duceți

La gazda mea. Eu îl iubesc adînc,
Și'n veci va fi asupra-i ocrotirea-mi! —
Cu voia voastră, doamnă.

(O ia de mînă și intră în castel; ceilalți merg
după dînsii).

SCENA VII

In curtea dinnăuntru a Castelului

*Flaute și făclii. Mai mulți SERVITORI trec pe scenă
cu blidele ; pe urmă MACBETH.*

Macbeth. — De s'ar sfirși un fapt făcut odată,
Ar fi 'nțelept să-l facem cît mai grabnic!
De-ar prinde 'n mreață-i și urmarea
Și-omorul săvîrșit ne-ar da isbînda,
Așa că singur acest act să fie totul,
Și-acî să fie 'ntregul lui sfirșit
Acî, pe țarmu-acesta de nisip, —
Ne-am bate joc de viața viitoare.
Dar și acî mai e o judecată.
Căci lecția de sînge nici n'o dai,
Și împotriva ta se și întoarce !
Justiția cu mîna ei cea dreaptă
Intinde către propriile-ți buze
Otrava — din paharu-ți otrăvit.
El este-aici sub îndoită pază :
Intîi, mi-e văr ; apoi, îi sînt supus ;
Două cuvinte tari în contra faptei,
Pe urmă îi sînt gazdă, și dator
Să 'nchid la ucigași eu însumi poarta,
Iar nu să iau cușitul. Unde pui,
Că Duncan poartă scepstrul cu blîndețe
Și-atît e de curat în stăpînirea-i,

Că faptele-i, prin bunătatea lor,
Ar trîmbiță, ca îngerii din cer,
Blestem în contra ucigașilor.
Și mila, ca un prunc abia născut
Călare gol pe vînturi, ori ca un
Ceresc herub, pe nevăzuții cai
Aeriani, — sufla-r-ar în toți ochi
A faptei grozăvie, pîn'ce lacrămile
Ar înneca furtuna. Nu găsesc
Niciun alt pinten pentru planul meu
Decît doar rîvna ce,-avîntîndu-se,
Nu cade'n șea, ci sare peste dînsa....
Ce? Ce mai nou?

Lady Macbeth. — E pe sfîrșite cina.
De ce plecași de lîngă el, din sală?

Macbeth. — Oare-a 'ntrebat de mine?

Lady Macbeth. — Ce, nu știi?

Macbeth. — Să nu mai săvîrșim ce hotărîsem :
Mi-a dat și-acum așa de mari favoruri !
Mi-am cîștigat, în fața lumii 'ntregi,
Un daurit renume și-aș voi
Să-l port acum în noua-i strălucire,
Iar nu să-l svîrl îndată în noroiu.

Lady Macbeth. — Cînd o 'mbrăcași, ți-eră nă-
dejdea beată ?

A adormit și-acum trezitu-s'a,
Ca să se uite, palidă și verde,

La cele ce urzise bucuros?
De-acuma știi ce-ți poate dragostea!
Ți-e frică-acelaș om să fii în fapt
Ce-ai fost în rîvnă. Și ai voi să ai
Ce însu-ți crezi că ți-e podoaba vieții,
Și totuși să trăești ca un mișel!
Să poți să spui „mă tem“ după „aș vrea“,
Ca mița din poveste!

Macbeth. —

Taci te rog.

Tot ce 'ndrăsnește-un om, cutez și eu.
Și nu e om ce-ar îndrăsni mai mult.

Lady Macbeth. — Tu nu ești om de nu 'ndrăs-
[nești mai mult.

Ce fiară te făcù să-mi spui urzirea?
Cînd cutezași s'o faci, erai bărbat,
Și dacă-ai fi mai mult decît atunci,
Acum ai fi cu-atît mai mult bărbat.
N'aveai atunci nici vreme, nici prilej,
Și totuși le voiai pe amîndouă.
Acum că ți-au sosit și-ți vine bine,
Mi-te destrami cu totul. Eu hrănit-am
La sîn copli și știi ce gingaș este
Ca să iubești copilul care suga.
Ei bine, pe cînd el mi-ar fi surfs,
Eu i-aș fi smuls din crudele gingii
Al țîții sfirc, și creerii i-aș fi sburat,
De-aș fi jurat, cum ai jurat o tu.

Macbeth. — Dar de nu isbutim?

Lady Macbeth —

Nu isbutim!

Să-ți încordezi din plin doar bărbăția,
Cum trebuie — și-avem să isbutim.

Cînd Duncan va dormi. — și-i de crezut

Că drumul greu al zilei îi va da

Un somn adînc, — voiu ști să ameteșc

Pe cei doi paji cu chef și băuturi,

Că paza minții lor, memoria,

Va fi doar fum, iar vasul judecății

Doar un cazan cu abur! Cînd zăcea-vor

Cuprinși de-un somn porcesc, ca niște
morți,

Ce n'am putea noi amîndoi să facem

Cu nepăzitul Duncan? Ori cu paznicii

Cari, beți burete, au să poarte vina

Omorului grozav ce-om săvîrși?

Macbeth. — Să naști numai băeți! Căci din me-
[talul

Ne'nfrînt al tău eși-voar doar bărbați.

De vom mînji cu sînge paznicii-ador-

[miți,

Și dacă ne-om sluji de-a lor pumnale,

Au n'o s'arunce toți pe dînșii vina?

Lady Macbeth. — Și cine-ar cuteza să creadă
[altfel,

Cînd cu-ale noastre lacrimi dureroase,

Vom plînge cu mult sgomoț moartea lui ?

Macbeth. — Sînt hotărît. Toți nervii-mi se în-

[coardă

Spre fapta 'nfricoșată ! Haide-acum,

Cu fața veselă să-i amăgim

Pe toți. O prefăcută față-ascunde

Ce 'n prefăcuta inimă pătrunde.

ACTUL II.

SCENA II

*Tot acolo. — In curtea dinnăuntru
a Castelului.*

BANQUO, FLEANCE, *cu o făclie.*

Banquo. — Ce ceas o fi, băete?

Fleance. — Luna a apus.

Ceasornicul nu-l auzii bătînd.

Banquo. — La miezul nopții-apune.

Fleance. — E-mai tîrziu.

Banquo. — Ia spada. — Cerul face-economie:

Și-a stins făcliile... Na, ține și-asta —

Pe ochi îmi cade somnul greu ca

[plumbul ;

Dar n'aș voi să dorm. Puteri divine,

Ci stingeți blestematele gîndiri

Ce ni le toarce firea, în odihnă !

Intră MACBETH și UN SERVITOR cu o făclie.

Dă-mi s'ada 'ncoace? Cine-i?

Macbeth. — Un amic.

Banquo. — Nu te-ai culcat? Știi, regele s'a dus,
Ca să se cuice. Și eră voios!

Iar pentru ospete, soaței voastre,

Il mulțumî cu diamantu-acesta.

Și-așa intră la el nespuse de vesel.

Macbeth. — Am fost nepregătiți, și ospetea,

Fiind a lipsei roabă, n'a putut

Lucra în voe.

Banquo. — Toate au fost bine...

Eri noapte am visat pe vrăjitoare, —

Ceva adevărat tot ți-au spus ele.

Macbeth. — Nici nu m'am mai gîndit. Dar
[de-am găsi

Vreo oră potrivită pentru asta,

Am mai vorbi, dac'ai avea răgaz.

Banquo. — Oricînd voiți.

Macbeth. — De-ar fi să ne 'nțelegem.

De-o fi atunci, — avea-vei multă cinste.

Banquo. — Să nu mi-o pierd, voind să mi-o
[măresc.

Dar de-mi păstrez curată conștiința

Și datoria-mi de vasal, — v'ascult.

Macbeth. — Dar pîn'atunci somn bun!

Banquo. — Vă mulțumesc.
Și vi-l doresc asemenea.

BANQUO și FLEANCE es.

Macbeth. — Mergi, zi-i stăpînă-ti, de-mi face
[ceaiul,
Să tragă clopoșelul! Și te culcă!

(Ese SERVITORUL)

Să fie junghiu, ce văd plutind 'nainte-mi
Și cu mîneru 'ncoace? Să te-apuc!
Nu pot, și totuși eu te văd într'una.
Vedenie fatală, cum nu poate
Și mîna să te simtă ca și ochiul?
Ori ești doar junghiu-al minții—o nălucă
Născută din înferbîntatu-mi creer?
Dar eu te văd, de par'că te și pipăi,
Ca și pe-acest ce-l scot acum din teacă.
Mă duci pe-un drum ce-aveam să-l merg,
[și-aveam
Să mînu-i o uneltă, cum ești tu.
Ori ochiu-i mai simintit ca orice simț,
Ori singur el e mai de preț din toate.
Te văd mereu, și pe mîner și limbă
Văd picături de sînge cum se-arată.
E doar nălucă. Faptul sîngeros,
Mi-o țese-așa de viu în ochii mei...
Pe-a noastră emisferă-acum natura

Par' c'a murit, și somnul din alcov
E bîntuit de grele visuri. Vraja
Sărbătorește ale Hecatei urziri,
Și-omoru 'ngrozitor, trezit de paznic —
De lupul care urlă ceasul faptei —
Cu pași, ca pașii răpitori ai lui
Tarquin, furiș s'apropie, stafie,
De ținta lui. O tu nestrămutat,
Solid pămînt, să n'auzi pasul meu
Oriunde m'ar purta, ca nu cumva
Să flecărească pietrele 'ntre ele
De locul pe-unde calc și să răpească,
Din brațul vremii, crima prilejită!
Dar cît eu ameninț, el viețuește.
Cuvîntul, fapta caldă, o răcește!
Plec, și e fapt! Mă 'ndeamnă clopoțelul.
Nu-l auzi, o Duncan, căci e graiul
Ce iadul ți-l deschide-acum, ori raiul.

SCENA II.

Acelaș loc

Intră LADY MACBETH

Lady Macbeth. — Ce i-a 'mbătat, mi-a dat mie
[curaj;

Și ce i-a stins, — pe mine m'a aprins!
Ascultă! Taci! E bufnița ce țipă,

Fatală paznică ce-acum ne dă
Cea mai grozava noapte bună.—El
E-acolo. Ușa-i vraiste! 'Mbuibați,
Slujbașii își bat joc, prin sforăeli,
De 'nsărcinarea lor. Eu le-am dat
O băătură dreasă,-așa,
Că firea și cu moartea-acum se luptă
Să-i vadă ai cui sînt.

Macbeth. — (înnăuntru) He cine-i? ah?!

Lady Macbeth. — Vai teamă mi-e că s'or fi
[deșteptat,

Și n'a eșit nimic. Nu fapta pierde, —
Cercarea. Ascultă! Ii pusei sub mîină
Pumnalele; le-o fi găsit desigur.
De nu-l asemuiam, în somnul lui,
Cu tata, săvîrșeam omorul singură.
Bărbatul...

Macbeth. — Am făcut-o. N'auziși
Un sgomot?

Lady Macbeth. — Auzii un cînt de buhnă
Și-un țîriit de greeri. Tu vorbeși!

Macbeth. — Cînd?

Lady Macbeth. — Adineauri.

Macbeth. — Cînd mă coboram?

Lady Macbeth. — Da.

Macbeth. — Ascultă!

Cin' doarme 'n camera de-a doua?

Lady Macbeth. —

Donalbain.

Macbeth. — (*uitându-se la mini*).

E trist ce văd.

Lady Macbeth. — E prost acest cuvînt : „e trist
[ce văd!“.

Macbeth. — Prin somnu-i unu-a rîs ; un altul
Strigă „omor“, și-atunci s'au deșteptat.
Stătui și ascultaiu ; dar ei șoptiră
Doar niște rugi și iar au adormit.

Lady Macbeth. — Sînt doi acolo în odaie.

Macbeth. — Unul a zis : „Ajută-ne, o Doamne!“

Iar altu-„amin“, de par'că mă vedea
Cu mîinile acestea de căliu.

Eu, ascultînd înfricoșarea lor, —

Nu am putut să zic și eu „amin“,

Cînd ei au zis : „Ajută-ne, o Doamne!“

Lady Macbeth. — Nu te mai frămînta !

Macbeth. — De ce nu am putut să zic „amin?“

Aveam nevoie mare de'ndurare, —

Și-„aminul“ în gîtlej mi s'a oprit.

Lady Macbeth. — Nu trebuie la fapte de acestea

Așa gîndiri ; altfel înnebunim.

Macbeth. — Imi pare că-auzii un glas strigînd :

„Nu mai dormiți ! Macbeth ucide som-

[nul“,

Nevinovatul somn, ce descâlcește

A grijii ghemuri încurcate ; moartea

Vieții-ori cărei zile; baia trudei;
Balsamul gândului rănit; unealta
Cea de-a doua-a firii; blidul bun
La masa vieții...

Lady Macbeth. — Ce tot spui?

Macbeth. —

Mereu

Striga: „Nu mai dormiți“ — prin toată
[casa.

„Ucis-a Glamis somnul; și-astfel, Căwdor,
N'ai să mai dormi! Macbeth, n'ai să
[mai dormi!“

Lady Macbeth. — Și cin' strigă așa? Mărite
[thane,

Îți seci puterea nobilă, gândind
Inchipuiri bolnave. Haid, ia apă,
Și spală-ți de pe mină mărturia
Murdară. Pentru ce-ai adus aici
Pumnalele? Acolo-i locul lor.
Haid, du-le! Și pe pajii care dorm,
Să mi-i mînjăști cu sînge.

Macbeth. —

Nu mai pot.

Mi-e frică să gîndesc la fapta mea,
Și nu 'ndrăsnesc s'o mai privesc.

Lady Macbeth. —

Om slab!

Ci dă-le 'ncoa! Cei morți și cei ce dorm
Sînt doar zugrăvituri, și doar copiii
La diavoli zugrăviți privesc cu frică.

De-i curge sînge, am să dauresc
Cu el obrajii pajilor : printr'asta
Se va vedea că dînșii-s vinovații.

Ese. — Bătae la poartă

Macbeth. — Cine-a bătut? Ah, cum am ajuns
De mă 'nspăimînt de orișcare sgomot?
Ce sînt aceste mîini? Ah, îmi scot ochii!
Spăla-va oare-al marelui Neptun
Ocean, aceste mîini, de sînge? Nu.
Mult mai de grabă mîna-mi va roși,
Făcînd din verde roșii, — toate mările.

Se întoarce LADY MACBETH

Lady Macbeth. — Acum îmi sînt vopsite mîi-
[nile

Ca și-ale tale. Dar mi-ar fi rușine
S'am tremurul în suflet.

(Bătae)

Cine bate
La poarta de la miazăzi? Haidem
In dormitor! Puțină apă spală
Tot ce-am făcut. Va fi așa de lesne!
Căci te-a lăsat în drum tăria ta!

(Bătae)

Ascultă, bat mai tare. Pune-ți haina

De noapte, căci, de-om fi cumva che-
[mați,
Nu-i bine să se vază că veghem.
Și nu mai sta prostit pe gânduri ăstfel!
Macbeth. — Să-mi știu eu fapta! Mult mai bine-
[ar fi
Să nu mai știu de mine. Cu bătăile-ți,
Pe Dúncan scoală-l tu! Aș. vrea s'o
[poți!
(*Es.*)

SCENA III.

O sală în Castel

Intră un PORTAR. S'aude bătînd.

Portarul. — Asta mai zic și eu că e bătae. Cînd ești portarul iadului, știu că ai prilejul să'n-veți să 'ntorci cheia.

(*Bătae*)

Poc! Poc! Poc! Cine-i? In numele lui Anti-hîrț? Sigur că e un grînar care s'a spînzurat, cînd a văzut grînele bune. Veniși la vreme. Firește, ăi avea la tine și ceva basmale, că știu că ai să mai asuzi!

(*Bătae*)

Poc! Poc! Poc! Cine-i? In numele altui drac,— zău, trebuie să fie vrun cîrcotaș cu pa-

lanța cu cinci funduri care, în numele Domnului, a potcovit pe unul și pe altul, dar n'a putut să ajungă în raiu cu potcoave de cai morți. Poftim, cîrcotașule!

(*Bătae*)

Poc! Poc! Poc! Cine-i? Zău, de n'o fi vrun croitor englez care a șterpelit un petic dintr'un ițar franțuzesc. Poftim, domnule croitor, și-ți infierbintă bine fierul.

(*Bătae*)

Poc! Poc! Poc! Bre, că'n veac nu mai am hodină! Dar locul meu nu e la iad, că-i prea frig. Portar la diavol nu mai vreau! Mă gîndeam să vîr și eu înnăuntru din toate breslele pe vreo cîțiva care merg pe drum de ghiocei, în veselul foc veșnic!

(*Bătae*)

Acum! Acum! Vă rog, nu uitați pe portar!
(*Deschide poarta*)

Intră MACDUFF și LENOX

Macduff. — Ei, neică, să fi fost așa de tîrziu cînd te-ai dus la culcare, de-ai dormit pînă acum?

Portarul. — Zău, domnule, am chefuit pînă a

cîntat de-a doua oară cocoșul, și băutura, domnule, pune'n mare lucrare trei lucruri.

Macduff. Și ce lucruri pune'n lucrare băutura ?

Portarul. — Păi, dè, domnule, vopseaua nasului somnul și udul. Pofticiunea, domnule, o pune și n'o pune în lucrare. Pune'n lucrare pofta, dar îi ia vloga. Și de-aia băutura multă poți să spui că e-o adevărată cîrcotașă cu pofticiunea. O face și-o desface, îi dă glas și-o trage de mîneacă, îi dă credință și-i ia sufletul, îi dă vitejie și mișelie, și, ca să-i pue vîrf, îi închide cu șosele și momenele ochii, și, dînd-o de minciună, o ia la sănătoasa.

Macduff. — Cred că noaptea asta te-a dat de minciună băutura și pe tine.

Portarul. — M'a dat, domnule, dar s'a dat drept în gîtlejul meu, și i-am plătit și eu minciunile. Ba, gîndesc că am fost prea strașnic cu ea, căci, deși mi-a pus de cîteva ori piedică, tot i-am făcut o țevă ca s'o dau afară.

Macduff. — S'a deșteptat stapînu-tău ?

Intră MACBETH

L-am deșteptat bătînd, și iată-l vine.

Lenox. — Mărite thane, bună dimineața.

Macbeth. — Amîndoròra, bună dimineața.

Macduff. — S'a deșteptat, mărite, regele ?

Macbeth. — Nu încă.

Macduff. — Mi-a poruncit, să viu să-l scol de
[vreme,

Și-aproape e tîrziu.

Macbeth. — Te duc la el.

Macduff. — Știu, astă supărare ți-e plăcută ;
Dar supărare e !

Macbeth. — Plăcerea faptei
E leacu-oricărei trude. Iată ușa.

Macduff. — Acesta mi-e serviciul hotărît ;
De-aceea îndrăsnesc.

(*Ese*)

Lenox. — Și pleacă astăzi regele ?

Macbeth. — Da, pleacă. Așa a hotărît.

Lenox. -- Ciudată noapte ! Acolo, unde-am mas,
Ne-a dărîmat vîntoaiia coșu'n casă.
Zic unii că-au fost vaete 'n văzduh,
Ciudate țipete de moarte, proorocii
Cu groaznic glas de crude 'nflăcărări,
De turburi fapte, feți ai vremii grele.
Intunecata pasare-a țipat
Intreaga noapte, și pămîntul, spun,
De friguri par'că s'a cutremurat.

Macbeth. — Grea noapte !

Lenox. — Prea tinăra-amintirea mea nu-mi dă
Vreo alta, să le-aseamăn.

Macduff. — (*Venind de sus*). Groază ! Groază !
Nu-i de cuprins cu gînd, nici de rostit
Cu limbă !

Macbeth și Lenox. — Ce e ?

Macduff. — Capodopera

Acum ticăloșia și-a făcut-o.

Spurcatu-omor a spart al Domnului

Sfințit locaș, și viața i-a furat.

Macbeth. — Ce-ai spus ? Vieața ?

Lenox. — Zici de regele ?

Macduff. — Intrați și-orbiți-vă vederile

Cu o Gorgonă nouă ! Nu, — s'o spun

Nu-mi porunciți ! Vedeți, și-apoi vorbiți

Voi singuri ! Sculați ! Sculați !

(MACBETH ȘI LENOX *es*)

Să sune clopotul !

Trădare și omor ! O, Donalbain

O Banquo, Malcolm vă treziți din som-

[nul

Molatic, prefăcutul chip al morții,

Ca s'o vedeți aevea ! Sus ! Vedeți

Icoana judecății cea din urmă

O Malcolm, Banquo ! Ca din groapa

[voastră

Sculați-vă și ca stafii plimbați-vă,

Să știți ce-i groaza. Sunați clopotul !

Lady Macbeth. — Ce s'a 'ntîmplat,
De cheamă trîmbița-asta groaznică
La sfat pe cei ce dorm aici? Vorbiți!
Macduff. — Gingașă doamnă, ce pot spune
Nu-i pentru-auzul vostru De-o repet
S'auză o femeie,-și dă sfârșitul.

(*Intră BANQUO*)

O Banquo,-al nostru Rege-a fost ucis.

Lady Macbeth. — Nenorocire, vai !... In casa noas-
[tră ?

Banquo. — Oriunde-ar fi,-i grozav. Duff dragă,
[ia-ți

Te rog, cuvîntul înapoi și zi că-i altfel !

Macbeth. — De-aș fi murit c'un ceas mai înaintel
Aș fi trăit o viață fericită ;
De.acum încolo nu mai e nimic
De preț în viața-aceasta—doar nimicuri !
Renumere, mîntuire au perit.
Al vieții vin e scos, și drojdia
E fala pivniței acesteia !

(*Intră MALCOLM și DONALBAIN*)

Donalbain. — I-e rău cui-va ?

Macbeth. — Chiar vouă și n'o știți !
Obîrșia, fîntina, vîna singelui
Ce-aveți — opritu-s'a ; opritu-s'a

Isvoru-adevărat !

Macduff. — Părintele-ți regesc
A fost ucis.

Malcolm. — De către cine ?

Lenox. — Precum se pare, vinovații sînt
Cei din odaia lui. Erau mînjiți de sînge
Pe mîini și față ; iar sub căpătiiu,
Pumnalele, neșterse. Cu-ochi holbați,
Erau ca aiuriți. Eu n'aș fi dat
Vieța nimenui în paza lor.

Macbeth. — O ! totuși mă căesc că 'n furie
I-am omorît !

Macduff. — De ce-ai făcut aceasta ?

Macbeth. — Cin' poate fi deodată înțelept,
Și furios, uimit și cumpătat,
Fidel și rece ? Nimenea pe lume.
A dragosti-mi pornită grăbnicie
A întrecut chibzuitoarea mințe :
Duncăn aci cu pelița-i de argint,
Tivită 'n sînge de-aur, și rănile
Căscate ce păreau a fi spărturi
Ce 'ngădue să intre periciunea
În firea vieții ;-acolo, ucigașii
Muiăți în a meșteșugirii lor boiă,
Cu junghiurile 'n sînge 'nmînușate, —
O, cine-avînd în piept o inimă,
Și 'n inimă puteri, s'ar fi oprit

Să dea dovezi că are-o inimă?

Lady Macbeth. --- Ah ajutor aici...

Macduff. — Vedeți de doamna!

Malcolm. — Și pentru ce ne ținem limbile,
Cînd mai ales al nostru-i dreptul vorbei?

Donalbain. — Ce-ar fi de spus aici,
Cînd soarta-ascunsă într'o vizuină,
Sărind, ne poate înhăța? Plecăm!
Căci lacrămile noastre nu pot curge.

Malcolm. — Nici liberă durerea să s'arate.

Banquo. — Vedeți de doamna!

(*Duc afară pe LADY MACBETH*)

Cînd ne-om ascunde goliciunile
Ce suferă de frig, să ne 'ntîlnim
Și-adînc să cercetăm această faptă
De sînge. Ne frămîntă frici, prepusuri!
Eu stau în marea mină-a Domnului
Și lupt în contra tainicului plan
Al viclenitei răutăți, ca să-l vădesc.

Macduff. — Așa și eu.

Toți. — Și noi cu toți.

Macbeth. — Să ne 'mbrăcăm cu toții 'n haina
[zilei,

Și 'n *hall* să ne 'ntîlnim.

Toți. — E foarte bine.

(*Es toți, afară de MALCOLM și DONALBAIN*)

Malcolm. — Tu ce-ai de gînd? Eu nu m'adun
[cu ei!

Ușor sînt de-arătat dureri ce n'ai; —
Vicleanul, mai cu seamă. Plec în Anglia.

Donalbain. — Eu, în Irlanda. Despărțindu-ne,
Vom fi mai siguri. Und'ne-aflăm acum,
Pumnale ne-amenință din surîsuri.
Ruda de sînge, repede ți-ia sîngele.

Malcolm. — Săgeata ucigașă-i trasă 'n sus,
Și drumul bun e 'n drumu-i să nu fii!
Și deci, pe cal. Și nu gîndi binețuri.
Cînd milă nu găsește 'n juru-i plînsu-ți,
E drept să furi, furîndu-te tu însuți.
Es.

SCENA IV.

Afară din Castel

Intră ROSSE și UN MOȘNEAG

Moșneagul. — Sînt șaptezeci de ani de cînd țin
[minte

Și'n vacu-acesta lung, eu am văzut
Ciudate lucruri, zile groaznice;
Dar noaptea dureroasă ce-a trecut
Le prefăcû'n nimicuri.

Rosse. — Sînt, tătucule,

Ca mîniat pe-oameni, cerurile,
 Și-amînîță—astă scenă sîngeroasă.
 E ziuă după ceas, dar noaptea besnă
 Innăbușește lampa călătoare.
 Doamna nopții ori rușinea zilei
 Fac globul ca să cadă'n întuneric.
 Atunci cînd e să-l pipăe lumina.

Moșneagul.— Firesc nu e, cum nu-i firesc omorul.
 Marți ce trecù, un șoim plutind semet
 In sfera lui, fù năvălit și-ucis
 De-un huhurez.

Rosse. — Și caii lui Duncàn
 (Un lucru de mirare ce-i știut)
 Frumoși și iuți, mîndria rasei lor,
 Sălbăticiră 'n firea lor deodată,
 Iși sfărîmară grăjd, luară cîmpii,
 Și dirji se 'mpotrivoră, ca și cînd
 Ei ar fi vrut răsboiu cu omenirea.

Moșneagul. — Și se mănîncă, zice-se, 'ntre dînșii.

Rosse. — Așa i-am văzut cu ochii mei
 Incremeniți. Dar vine bunul Măcduff.

Intră MACDUFF

Seniore, cum merg lucrurile-acum?

Macduff. — Nu vezi?

Rosse. — Aflatu-s'a cine-a făcut
 Nepomenitul fapt?

Macduff. — Sint cei pe care
Macbeth i-a și ucis.

Rosse. — Ce ziuă, vai!
Și cu ce scop?

Macduff. — Fusese cumpărați.
Și Donalbain și Malcolm, fiii regelui,
S'au furișat și au fugit. Și-aceasta
A dat prepus în contra lor.

Rosse. — Și-a firii.
Nețăr murita-ambție ce-a vrut
Să rupă-a propriei vieți unealtă.
Cuvine-se Macbeth să ia coroana!

Macduff. — A fost ales. S'a dus la Scone să fie uns.

Rosse. — Dar unde-i corpul lui Duncàn?

Macduff. — L-au dus
La Colmes-Kill unde-odihnesc strămoșii
Și unde odihnesc moaștele lor.

Rosse. — Nu mergi la Scone?

Macduff. — Nu, vere, plec la Fife.

Rosse. — Eu, poate, merg.

Macduff. — Prea bine, de găsești
Că lucrurile sint pe șartul lor!
Cu bine, și să nu vă pară haina
Cea nouă mult mai strîmtă ca cea veche.

Rosse. — Cu bine, tată!

Moșneagul. — Și să blagoslovească Dumnezeu
Pe cei ce fac amici din dușmani, bun
[din rău.]

A C T U L III

SCENA I

Forres. — *O cameră în palat.*

Intră BANQUO

Banquo. — Acum ești rege, Căwdor, Glamis, tot,
Cum vrăjitoarele-ți făgăduiră ;
Și teama mi-e că ai jucat urît,
Ca să le ai. Dar au mai spus că tronul
Nu-l vor putea avea urmașii tăi ;
Că rădăcină, tată-a multor regi,
Sînt eu. De spus-au drept (și, o Mac-
[beth,
Străluce asupra-ți vorba lor), dece,
Infăptuindu-se ce-au proorocit,
N'ar fi și proorocia mea la fel,
Și nu mi-ar da nădejdi ? Dar st ! tăcere !

*Fanfara răsună; intră MACBETH ca 'rege, LADY MACBETH
ca regină, LENOX, LORZI, LADYS și SUITA*

Macbeth. — E-al nostru mosafir cel mai de
[preț!

Lady Macbeth. — De-ar fi uitat să vie,-ar fi
[rămas

Un gol ce nu s'ar fi căzut.

Macbeth. — Deseară,
Dăm masă mare, domnul meu, și vreau
Să nu lipsești cumva.

Banquo. — Deci poruncească-mi
Măria voastră! Căci, prin datorie,
li sînt legat c'un nod pe veci nedes-
[legat.

Macbeth. — Pleci după-amiazi călare!

Banquo. — Da, stăpâne.

Macbeth. — Altminteri aş fi vrut să-ți am și
[sfatul
(Ce 'ntr'una fost-a bun, cu greutate),—
Cînd azi ne-om aduna; dar dă-mi-l
[miine!

Departa mergi?

Banquo. — Tot timpul de acum și pîn' la cină
Și, dacă calul nu mai poate merge,
Nevoe am ca să 'mprumut din besna
[noptii

Un ceas ori două.

Macbeth. — Nu uita ospățul.

Banquo. — N'o vreau, stăpîne.

Macbeth. — Aud că verii mei

Cei singeroși s'adăpostesc în Anglia,
Irlanda. Ei tot mai tăgăduesc

Grozavul paricid. Ei umplu capul

Acelor ce i-ascultă, cu povești

Ciudate. Inșă despre-acestea, mîine,

Cînd, peste toate astea, mai avem

Să dregem și afacerile statului!

Pe cal! Adio, pîn' la 'ntoarcere

Deseară. Ai să-ai și pe Fleance?

Banquo. — Da, bunule stăpîn... Mă cheamă vre-
[mea.

Macbeth. — Doresc să-ți fie caii blinzi și siguri ;

Te la în seama greabănelor lor —

Să vii cu bine !

BANQUO *ese*

Acum, pînă la șapte

Deseară, fiți stăpîn pe al vostru timp.

Iar noi, spre-a fi societatea mai plăcută,

Vrem să petrecem singuri pîn' la masă.

Es toți afară de MACBETH și UN SLUJITOR

Băete,-ascultă ! Așteaptă oamenii ?

Slujitorul. — Stăpîne, sînt afară, jos, la poartă.

Macbeth. — Să vie !

SLUJITORUL ese

A fi așa, e-a fi *nimic*,
Iar *totul* e — să fii *asa* și *sigur* !
Mă 'nfricoșează Banquo-adînc. In firea-i
Stăpînitoare e ceva puternic,
De care eu mă tem. E prea 'ndrăsnuț,
Și-avînd un spirit făr'de nicio frică,
El are 'nțelepciunea călăuză
Puterii lui, ca să lucreze'n tihnă.
De nimeni nu mi-e teamă ; dar 'nainte-i,
Se pleacă al meu geniu, ca Antoniu
In fața lui Cezăr. El dojeni
Pe vrăjitori, cînd mă numiră rege ;
Tot el le-a poruncit ca să-i vorbească.
Il salutară-atuncea, prezicîndu-i
Că tată-a unui șir de regi va fi !
Eu am pe cap doar o coroană stearpă
Și'n mîna mea un sceptru gol,
Ce mi-l va smulge-o mîină de alt neam,
De n'am moștenitor și niciun fiu !
De este-așa, eu sufletu-mi pătaiu
Doar pentru semințiile lui Banquo
Și numai pentru ele mi-am turnat
In vadul păcii mele—murdării ;
Și pentru ei, ca să-i fac regi, mi-am dat
Eternu-mi giuvaer dușmanului
Comun' al omului ! Regi—ai lui Banquo!

Decît așa, hai, soartă, în arenă
Și luptă-te cu mine pîn'la moarte !
Cine e ?

Intră din nou SLUJITORUL și doi UCIGAȘI

Stai tu la ușă pîn'te chem.

Ese SLUJITORUL

Par'că-am vorbit cu voi alaltăeri.
I-iul Ucigaș. — Așa-i cum spui Măria ta.
Macbeth. — Ei bine,
Gînditu-v'ați la ce v'am spus? Să știți
Că numai el pe-atunci v'a apăsât
Și v'a stricat norocul. Și gîndeați
Că sînt de vină eu, nevinovatul !
Deunăzi eu v'am dovedit aceasta,
V'am arătat cum v'a avut în mîină,
Ce piedică v'a pus, cu ce unelte
S'a ajutat. Eu totul v'arătaiu
Că, chiar pe-un slab de minte și tehuiu,
Il poate face ca să zică: „Banquo-i
[vina“.

I-iul Ucigaș. — Ne-ați dovedit-o.

Macbeth. — Da, v'am dovedit-o
Și-am mers și mai departe ; și de-aceea
Ne-am întilnit și astăzi. Oare sînteți
Atît de creștinește răbdători

Incît să i-o ertați,—rugindu-vă
Și pentru ăst om bun și pentru-ai lui,
A cărui mină grea v'a 'ncovoiat
Pin' la mormînt și v'a făcut calici
Pe veci copiii ?

I-iul Ucigaș. — Noi oameni sîntem, rege.
Macbeth. — Voi sînteți, da, pe foi trecuți ca oa-

[meni,
Cum mopși, ogari, prepelicari, copoi,
Zăvozi, brabeți, cîini-lup și cîini de
casă

Sînt toți înscriși cu numele de cîini.
Dar dacă-i iei pe neam, vezi care-i iute,
Isteț, ori moale, ori de vînat, ori paznic,
Cum buna Fire i-a sădit. Și-așa,
Pe lingă numele comun al lor,
Mai au un nume. Tot așa și oamenii.
Acum de-aveți și voi un loc pe foae —
Nu cel mai rău — spuneți-mi-o ! Atunci,
Eu am să pun în sufletele voastre
Un sfat, pe care, dacă-l veți urmà,
Scăpați de dîșman, și, cu inima
Voi vă legați de-a mea, de-a mea iu-
[bire.

Eu nu-mi pot duce viața decît bolnav ;
Doar moartea lui m'ar face sănătos.

Al II-lea Ucigaș. — Slavite doamne, sînt un om
[pe care

A lumii îmbrînciri și lovituri
Atît m'au îndîrjit, că prea puțin
Imi pasă de ce fac. Atîta doar :
Numai s'o fac, ca să lovesc în lume.

I-iul Ucigaș. — Așa și eu. M'a obosit necazul,
Și-atît cu soarta m'am sbătut, că-mi pun
Intreaga-mi viață la noroc: s'o pierd
Ori să mi-o 'ndrept.

Macbeth. — Acuma știți că Barquo
Eră vrășmașul vostru.

I iul și Al II-lea Ucigaș. — Da, stăpîne !

Macbeth. — E și al meu — și-așa de sîngeros,
Că orice clipă-a vieții lui îmi săgetează
Al vieții mele sîmbure. Și, deși
Din ochii-mi, aș putea pe față
S^ul spulber, prin puterea-mi, și s'ordon
Voinții s'o declare tuturor ;
Cu toate astea eu nu pot s'o fac,
Căci sînt amici de-ai mei și-ai lui la
[mîjloc,
A căror dragoste nu vreau s'o pierd ;
Ci trebue să-l plîng, cînd va cădea,
Deși lovit de mine însumi. Deci,
Eu cat acum, al vostru ajutor
Ca să ascund, din multe pricini mari,

Vederii tuturor, această faptă.

Al II-lea Ucigaș. — Ci porunciți, stăpîne, și-om
[lucra.

I-ul Ucigaș. — Chiar dacă viața noastră...

Macbeth. — Se străvede

Tot sufletul din voi. De-acù 'ntr'o oră,
Vă spun pe unde-aveți să stați la pîndă,
Și cum să fiți exacti spioni ai vremii,
Și-a clipii ei; căci făptui-veți noaptea,
Cît mai departe de palat. Mereu
S'aveți în gînd că vreau să fiu nebă-

[nuit,

Spre-a 'nlătura greșeli și 'ncurcături.
Cu el mai trebuie să cadă pradă
Acestui groaznic ceas, și fiul său
Fleance, a căruia peire-i tot
Atît de preț ca și-a părintelui.
Stați ici și hotărîți! Eu viu îndată.

I-iul Ucigaș. — Ne-am hotărît stăpîne.

Macbeth. — Vă chem acum,
Rămîneți în palat! S'a hotărît.

ES UCIGAȘII

De e ca sufletu-ți să meargă 'n raiu
La noapte, cerul, Banquo, o să-l ai.

(Ese)

SCENA II.

Palatul

Intră LADY MACBETH și UN SLUJITOR

Lady Macbeth. — Plecat-a Banquo de la Curte ?
Slujitorul. — Da, Doamnă, dar se 'ntoarce astă
[seară.

Lady Macbeth. — Te du și-i spune regelui,
[că-aș vrea

Să-i spun o vorbă.

Slujitorul. — Doamnă, într'o clipă.

Lady Macbeth. — Dorința cînd nu bine s'a 'm-
[plinit,

Nu ai nimic, și totu-ai cheltuit ;
Să fii mai bine singur doborît
Decît, dacă dobori, să fii mîhnit.

Intră MACBETH.

Ce faci, stăpîne ? Și singur de ce stai
De triste 'nchipuiri înconjurat ?
De ce tot cu acelaș gînd mereu,
Cînd trebuia să piară-atunci cu fapta ?
De-un lucru fără leac, ce să-ți mai pese ?
Ce s'a făcut o dată, e făcut.

Macbeth. — Rănit-am șarpele, nu l-am ucis.
El se 'ncovrigă și se scoală iarăși.
Cu dintele-i amînînță din nou

Sărmana răutate ce-am avut.
Dar dar-me-se a firii cherestea,
Frământa-se 'n durere două lumi,
Decît să mai mîncăm cu frică prînzul
Și să dormim în mohorîrea grea
A groaznicelor visuri care noaptea
Ne scutură ! Mai bine-ar fi cu morții,
Ce'n pacea morții eu trimisu-i-am,
Decît să fiu cu suflet chinuit
Și veșnic încordat ! Duncăn e 'ngroapă :
După-ale vieții friguri, doarme bine.
Tot ce-a fost rău, trădarea i l-a dat :
Oțel, otravă, casnice necazuri
Și-amenințări de-afar'—nimic, nimic
Nimic nu-l mai atinge de-azi 'nainte !

Lady Macbeth. — Haid, vin,
Stăpîne drag, mai imblinzește-ți ochiul
Cel aspru ! Fii strălucitor și vesel
Cu oaspeții ce-avem în astă seară !

Macbeth. — Așa voi fi ; și-așa să fii și tu.
Cu Banquo, vezi, să fii prevenitoare ;
Distinge-l, și cu ochiul, și cu vorba.
Cît timp vom fi siliți să ne spălăm
În rîu de măguleli cinstirile
Și-obrazul să ni-l facem mască inimei,—
Sîntem nesiguri.

Lady Macbeth. — Acum, lasă !

Macbeth. — O, femeie scumpă,
Mi-e sufletul ah ! plin de scorpioni,
Căci știi că Banquo și Fleance trăesc !

Lady Macbth. — Dar tipul firii lor nu este
[veșnic.

Macbeth. — O mîngiere-avem : nu sînt de fier.
Și deci, să fii voioasă. Liliacul
Nu-și va sbura mînăstirescu-i sbor
Și nici cicoarea cu-ăripi de sîdef,
La-a Hecatei chemări, nu va suna
Cu murmurele ei adormitoare
A nopții liturghie țirîită, —
Și se va fi 'mplinit o faptă de cutremur.

Lady Macbeth. — Ce se va făptui ?

Macbeth. — Puicuță scumpă, fii nevinovată
Și nu afla, pîn'ce n'aplauzi fapta.
Vin, orbitoare noapte ! Acopere
Al zilei milostive ochiu plăpînd,
Și, cu-o de sînge mîină nevăzută,
Sfîșie, rupe'n bucățele briul
Ce,-atît de strîns, mă face-așa de palid.
Se 'ntunecă lumina, și spre codrul
Cel înțesat de ciori, s'avîntă corbul,
Și bunurile zilei 'ncep să scadă,—
Să cadă 'n somn, în timp ce fiara nopții
Se scoală la prădat. Văz că te miri
De vorba mea ! Dar stai și nu 'ntreba :

Ce'ncepi c'un rău, c'un alt rău se'ntărește.
Și-așa, te rog, să vii cu mine.

Es,

SCENA III.

*In acelaș loc. Un parc sau păduriș cu o
cărare ce duce la palat.*

Intră trei UCIGAȘI.

I-iul Ucigaș. — Dar cin'ți-a spus să vii cu noi?

Al III-lea Ucigaș. — [Macbeth.

Al II-lea Ucigaș. — N'avem de ce ne teme,

[dacă știe

Ce 'nsărcinare-avem și ce avem

Să săvîrșim, cum ni s'a dat porunca.

I-iul Ucigaș. — Atunci rămii cu noi! Apusu-i

[încă

De niște dungi de ziuă dogorit;

Acum întîrziatul călător,

Spre hanul cel dorit, dă pinteni iute,

Și cel pe care-l așteptăm s'apropie.

Al III-lea Ucigaș. — Auzi! Vin cai!

(Afară)

Banquo. — Dați o lumină 'ncoa!

Al II-lea Ucigaș. — Să știi că-i el!

Ceilalți, ce mai erau de așteptat,

Au și intrat în curte.

I-iul Ucigaș. — Se 'ntorc caii.
Al III-lea Ucigaș. — De-aproape-o milă. Ca de
[obiceiu,

De-acî și pîn'la porțile palatului,
Toți merg pe jos.

Al II-lea Ucigaș — O torță, iute,-o torță!

Intră BANQUO și FLEANCE cu o torță

Al III-lea Ucigaș. — E el.

I-iul Ucigaș. — Hai, fiți cu toții gata-acum.

Banquo. — În astă seară plouă.

Al II-lea Ucigaș. — Las' să plouă.

Năvălesc asupra lui BANQUO

Banquo. — Trădare! Fugi, fugi, dragă Fleance,
[fugi!

Tu poți să mă răsbuni! — Ilotule!

Moare. — FLEANCE și SLUJITORUL /*fug.*

Al III-lea Ucigaș. -- Cin' stinse torța?

I-iul Ucigaș. — Ce, nu trebuia
Așa?

Al III-lea Ucigaș. — Aci-i doar unul; fiul a scăpat.

Al II-lea Ucigaș. — Pierdurăm jumătatea cea mai
[bună.

I-iul Ucigaș. — Ei lasă, haid' să spunem cît fă-
[curăm.
Es.

SCENA IV

In acelaș loc. — Hall în Palat.

*Un ospăt pregătit. — Intră MACBETH, LADY MACBETH,
ROSSE, LENOX, Lorzi și SUITA.*

Macbeth. — Știți toți ce rang aveți ; ședeți. La
[toți,
Și mari, și mici, vă zic bine-ați venit,
Din suflet.

Lorzii. Majestății voastre-i mulțumim.

Macbeth. — Făcînd pe-umilul oaspete, căta-voiu
In rîndul dumneavoastră să m'amestec.
La locul de onoare, gazda ; — și,
La timp, o voiu ruga să dea bună ve-
[nirea.

Lady Macbeth. — Rostiți-o, sire, voi la toți amicii,
Căci inima-mi le-a spus-o : bun venit !

(I-iul UGIĞAȘ se arată la ușă)

Macbeth. — Vezi, ei te 'ntîmpină cu mulțumiri
Din toate inimile. V'așezarăți
De-o parte și de alta : eu voiu sta
La mijloc. Fiți cu toții cît mai veseli !
Și'n preajma mesii-acum voiu bea o cupă.

(Apropiîndu-se de ușă)

Ai singe pe obraz.

I-iul Uciğaş. — Deci e-al lui Banquo.

Macbeth. — Mai bine-afară tu, decît năuntru el.
Și l-ați răpus ?

I-iul Ucigaș. — Tăiatu-i-am, stăpîne, beregata ;
Cu-atît putui să-l mai ajut !

Macbeth. — Ești cel
Mai bun gîtuitor. Dar tot atît
De bun e-acela ce-a făcut așa
Și lui Fleance. Tu ești neprețuit,
Dac'o făcuși.

I-iul Ucigaș. — Mărite Domn și rege,
El a fugit.

Macbeth. — Atunci neliniștea-mi revine. Altfel,
Aș fi întreg ca marmura, și tare
In temelii ca stinca,— larg și liber
Ca aerul din jur. Acuma sînt
Inchis, cuprins, zidit și țarcuit,
In frică și în bănueli obraznice.
Dar Banquo-î sigur ?

I-iul Ucigaș. — Da, stăpîne bun,
Stă singur într'un șanț cu douăzeci
De găuri brăzduite'n căpățîină,
Din care cea mai mică-i moartea vieții.

Macbeth. — Vă mulțumesc : da, șarpele bătrîn
A fost strivit. Vermușul ce-a fugit
Va face-otravă mai tîrziu ; azi n'are dinți.
Hai, du-te ! Am să v'ascult și mîine.

Lady Macbeth. — Stăpîne, nu ne 'nveselești
[de loc,
Ospățul, care-atuncea cînd e'n toiu,
Nu-l indulcești cu vorbe-atrăgătoare
De curtenie—e masă de birtaş.
Mîncarea-ar fi mai bună-acasă-altmîin-
[teri !

Și-apoi ceremonia-i sosul cărnii,
Și, fără ea, 'ntîlnirile sînt seci.

Macbeth. — Aducătoare-aminte dulce ! Acum,
Hai, după postă,—mistuire bună,
Și, după amîndouă, sănătate !

Lennox. — Binevoiți, 'Nălțime, să ședeți ?

(Intră fantoma lui BANQUO și se așează în locul lui
MACBETH)

Macbeth. — Am fi avut sub coperiș a țării
[cinste,
Dac'ar fi fost de față-acum și Banquo,
Pe care mult mai bine-aș vrea să-l cert
Că nu-i curtean, decît să-l plîng că-ar
[fi nefericit.

Rosse. — Cînd a promis, Stăpîne,
Absența lui e-o pată. Dar, 'Nălțime,
La masă nu binevoiți să stați ?

Macbeth. — Dar nu e loc.

Lennox. — E un loc aicea, sire.

Macbeth. — Nu văd.

Lennox. — Aci, Stăpîne. Dar, 'Nălțime,

Macbeth. — Cine-a făcut aceasta? Vă văd mișcat.

Lorzii. — Ce, doamne?

Macbeth. — Tu nu poți să spui că eu

L-am săvirșit. Ce-ți scuturi pletele

De sînge în spre mine?

Rosse. — Seniori, sculați! Măriei sale-i nu-i

E bine.

Lady Macbeth. — Buni prieteni, stați. Ades

Așa e el, din tinerețe. Rogu-vă,

Ședeți. E-o criză de-un moment.

[Indată

li trece. De l priviți, îl supărați,

Și suferința i-o măriți. Mîncăți

Și nu vă mai uitați. — Ce fel, bărbat

Ești tu?

Macbeth. — Ei da, și tare, de cutez

Privi ce și pe dracul poate 'ngălbeni?

Lady Macbeth. — O vechii gărgăuni! De sigur

[astea

Sînt chiar portretul fricii tale, junghiul

Aerian, ce, cum spuneai, te-a dus

La Dúncan! O, acește tresăriri,

Scrintiri (ce profanați adevărata frică)

Sînt doar povești de babă la foc, iarna,

Cînd vrea bunica. Rușinează-te!
Ce-s aste strîmbături? Căci, în sfîrșit,
Ce vezi? Privești un scaun!

Macbeth.—Te rog, privește, iute, vezi...—Ce zici?
Și cum? Ce grijă s'am? Ce miști din cap,
De ce nu și vorbești? Și, dacă gropi
Și beciuri svîrlă morții ce'ngropăm,
Mormintele ne-ar fi doar pipote
De șoim.

Lady Macbeth. — Desbărbătat de nebunie!

Macbeth. — Cît stau aci, îl văd!

Lady Macbeth. — Rușine fie-ți!

Macbeth. — Și-alt'dată sînge-a fost vărsat, în
[vremuri,

Pînă ce legea-aduse'n lume omenia,
Da, și de-atunci au fost omoruri multe,
Grozave să le-auzi! Dară pe-atunci,
Cînd creerii săreau, murea și omul,
Și se sfîrșea. Acum se scoală iarăși,
Cu zeci de lovituri de moarte'n cap
Și ne gonesc din scaun. Asta e
Mult mai ciudat decît un astfel de omor.

Lady Macbeth. — Stăpîne scump, amicii dragi
[vă cheamă.

Macbeth. -- Uitam. Prea scumpi amici, nu luați
[seama

La mine. Eu am o meteahnă care

Pentru acei ce mă cunosc, nimic
Nu 'nseamnă. Haide, drag și sănătate
La toți! Și-açum să stau. Dați vin și
[umpleți!
Beau pentru veselia mesii 'ntregi
Și pentru Banquo scumpu-amic ce-i
[lipsă!
De-ar fi aici! Beau pentru sănătatea
Și-a lui și-a tuturor!

Lorzi. — Cu drag toți bem!

(*Fantoma reintră*)

Macbeth. — Afară! Pieri din ochii mei! Inghiță-te
Pământul. Ai sânge rece, oase seci,
Și'n ochii-ți ce lucesc, tu n'ai puteri
Să vezi!

Lady Macbeth. — Luați-o ca un obicei,
Scumpi lorzi, nu-i altceva. Atîta doar,
Că ni se turbură plăcerea clipei.

Macbeth. — Tot ce cutează-un om, cutez și eu!
Ci vino 'ncoace, ca un urs sbîrlit,
Armat ca rinocer; ori vin' ca tigrul
Ircanian, ia orice chip, dar nu
Pe-acesta,—și niciodată nervii-mi
Tari nu au să-mi tremure! Ori înviază,
Și'nfruntă-mă cu spada 'ntr'un pustiu,
Și, de voiu tremura să merg acolo,

Zi-mi prunc de copilandră. Fugi, stafie
Grozavă! Fugi batjocoră de abur!

(*Fantoma piere*)

Dece! Așa? Cum a plecat, sînt om.
Vă rog, rămîneți liniștiți.

Lady Macbeth. — Gonit-ai

A noastră veselie,-ai spart ospățul,
Cu stranii aiurări de speriat.

Macbeth. — Să fie lucruri de-astea, și să treacă
Asupra-ne ca norul cel de vară,
Și să nu 'ncremenim? Găsesc ciudat,
În starea chiar în care sînt acum,
Cînd mă gîndesc că voi priviți stafia,
Și totuși rumeneala v'o păstrați,
Cînd fața mea e albă de fior?

Rosse. — Stăpîne, ce stafii?

Lady Macbeth. — Nu-i mai vorbiți,
Vă rog. Ii e din rău mai rău. De 'ntrebi,
L-ațiți mai mult. La toți, deci, noapte
[bună!

Eșind acum, nu mai cățați la rang!
Plecați deodată.

Lennox. — Noapte bună, doamnă,
Și Majestății sale meargă-i bine!

Lady Macbeth. — Cu drag zic tuturoră noapte
[bună.

Es cu toți afară de MACBETH și LADY MACBETH

Macbeth. — Vreau sînge ; sîngele vrea [sînge —
sînge !

Așa se zice. S'au văzut și stînci
Fugînd din loc ba și copaci vorbind.
Auguri, prin semne limpezi de la gaițe
Și de la țarci, și ciori destăinut-au
Pe omul sîngeros cel mai ascuns...
Cît mai e pîn' la ziuă ?

Lady Macbeth. — Noaptea e
Cu ziuă 'n ceartă — care o să birue.

Macbeth. — Ce zici de Macduff că, la ordinu-mi
Solemn, nu vrea să vie ?

Lady Macbeth. — L-ai chemat ?

Macbeth. — Am auzit. O să trimet să-l cheme.
Pe lângă toți eu am cîte un om
De-ai mei, plătit. Vreau mîine să mă
[duc

(Și cît de vreme chiar) la vrăjitoare.
Și au să-mi spună ! Sînt plecat acum
Să aflu ce-i mai rău, prin ce-i mai rău.
Pentru folosul meu, nu mai voesc
Să știu de niciun păs. Am înnotat
În sînge-atît de mult, că mi-este greu
Și să mă 'ntorc, și să merg înainte.
Îmi încolțesc în minți ciudate lucruri
Ce vor a fi, ce trebui săvîrșite

'Nainte de-a mai fi prea pipăite.
Lady Macbeth. — Nevoe ai de somn, întăritorul
A orișicărei firi.

Macbeth. — Haid' să dormim!
Uitarea mea de mine-așa ciudată
E frica agiamie care are
Nevoe doar de-o-aspră-obișnuință...
In făptuiri sîntem prea tineri încă.
(Es)

SCENA V

O pîrloagă. Tunete

Intră cele trei VRĂJITOARE, intîlnind pe HECATE

I-a Vrăjitoare. — Ei, ce e Hecate? Ești mî-
nioasă?

Hecate. — Și n'am nici-o dreptate, hîrcelor,
Obraznicelor, sgriptoroaicelor?
De-ați îndrăsnit voi cu Macbeth
Enigme, omoruri în secret,
Și eu, a vrăjilor stăpîină,
Ce-am toate relele pe mîină,
N'am fost chemată, partea mea
Și arta mea a-mi arăta?
Și ce-i mai rău, tot ce-ați făcut
Privea pe-un om prea încrezut,
Semeț, turbat, ce se gîndește,
Nu vouă, lui ce-i folosește.

Acuma, cereți dar ertare!
Miine veniți spre 'ntîmpinare, —
La-abisul Aheron să fiți!
El soarta vrea să-și afle-aci;
Gătiți deci voi, și vrăji, și oale
Și fiecare ale sale.
Plec în văzduh, noaptea-mi petrec
Un scop sinistru să refec,
Și lucruri mari pîn'la amiază:
Un strop pe-al lunii corn de rază
Atîrnă-adînc și aburos,
Il prind pîn'ce nu cade jos;
Din el, prin distilări vrăjite,
Eu duhuri am meșteșugite,
Ce, prin vederi înșelătoare,
Il vor atrage în viltoare,
Desprețuind el soartă, moarte,
Nădejdea falsă o să-l poarte
Mai sus de frică, 'nțelepciuni
Și bunătăți, ca pe nebuni.
Căci cel mai mare inamic
E să n'ai teamă de nimic.

(Muzică și cîntec înnăuntru)

«Departe haidi! departe haidi!»
Auzi mă cheamă micul duh la sine
El stă pe-un nor de brumă pentru mine.

(Ese)

I-a Vrăjitoare. — Haideti, grăbiți,
Acum se 'ntoarce iarăși !

SCENA VI

Forres. — *In Palat*

Intră LENOX și un alt LORD

Lenox. — Ce-am spus a fost doar ca să-ți
[scutur gândul
Să țeasă mai departe. Spun atit:
S'au petrecut ciudate fapte-aci.
Pe blindul Duncan, plinsu-l-a Macbeth,
Căci doar eră și mort. Și bravul Banquo
A'ntirziat prea mult pe drum, și poți
Să spui, de vrei, că l-a ucis Fleance,
Căci Fleance a fugit: nu trebuie
Să umbli prea tîrziu. Și oare-i greu
Să vezi că Donalbain și Malcolm sint
Nemernicii, care-au ucis pe-un tată bun?
Blestemăție! O ce-a suferit Macbeth!
Și n'a străpuns în sfinta lui minie
Deodat' pe cei doi vinovați, robiți
De somn și potopiți de băătură?
A fost un nobil gest—ei! și 'nțelept!—
Căci care inimă nu s'ar fi strîns,
De-ar fi văzut că bieții oameni neagă?
Așa că, zic, el toate le-a răbdat

Cu bine, și gîndesc că, de-ar avea
In mîna lui pe fiii lui Duncàn,
(Cum facă cerul ca să nu se 'ntimple !)
Vede-a-r-ar ei ce-i să ucizi un tată!
Și-așa și cu Fleance. Dar nici o vorbă!
Căci pentru niște vorbe mai așa
Și pentrucă nu fusese la ospătu-i,
Aud că Măcduff este oropsit....
Seniore, ați putea să - mi spuneți unde-i ?

Lordul. — Moștenitorul lui Duncàn și fiul său, —

Al cărui drept l-a însușit tiranul, —
E'n Englitera și-i primit la Curte
De prea evlaviosul rege Edward
Cu-atît prieteșug, că soarta-i rea
Nimic din 'nalta-i cinste nu-i știrbește.
La el, plecat-a Măcduff să se roage
De regele cel sfînt, ca să le dea
Intr'ajutoru-i pe Northumberland
Și pe viteazul Siward. Astfel că,
Cu sprijinul acestora (și-acela
Al Celui-prea Puternic, spre 'ntărire)
Ajunge-vom s'avem la masa noastră

[carne,

Și noaptea somn, — și'n sărbători, ospete,
De singeroase junghiuri să scăpăm!
Să facem jurămîntul de credință
Și să primim cinstiri nesilnicite, —

Atâtea lucruri, după care astăzi
Noi suspinăm. Cînd regele află
Acestea toate, — atît s'a oțărit
Că-acum se pregătește de răsboiu.

Lenox. — Chemat-a el pe Măcduff?

Lordul. — Da, dar el,
C'un absolut „eu, domnul meu nu vreau—
Făcut-a pe trimis să plece înnorat
Și murmurînd, de par'că i-ar fi zis:
„Te vei căi de clipa ce mă 'ncurcă
Cu-acest răspuns“ —

Lenox. — Aceasta poate
I-a deșteptat prudența să se țină
Cît mai departe-o ști de-al său vrășmaș.
O de-ar sbura un înger sfînt spre An-
[glia

Să-i spună gîndul pîn 'a nu sosi, —
Ca binecuvîntarea, cît mai iute,
Să poată reveni pe-acest ținut
Ce suferă sub mina blestemată!

Lordul. — Trimi-te-voiu cu dînsul toata ruga.

ACTUL IV.

SCENA I.

O peșteră. — În mijloc un ciauun fierbind

Tunet. Intră cele trei VRĂJITOARE

I-ia Vrăjitoare. — Miaună 'ntreit cotoiul !

II-a Vrăjitoare. — Impătrit scinci ariciul !

III-a Vrăjitoare. — Sbiară Hârpia că-i vremea !

I-ia Vrăjitoare. — Jur căldării ne 'nvîrtim

Mațe-scîrbe 'n el svîrlim ;
Broască, ce sub pietre reci
Treizeci și-una nopți petreci
Și-asudași otravă tare,
Fierbe tu 'ntii în căldare !

Toate. — Zor la lucru, lucru bun,
Foc, să arzi, — să fierbi, ciauun !

A II-a Vrăjitoare. — Os de șarpe din bălți scos,
În căldare fierbi virtos !

Ochiu de gușter, deștiu de broască,
Păr de liliac ca iască !
Limbi de ciori, dinți de năpîrcă,
Ac de vierme orb din hîrcă,
Aripă de bufniță,
Labă de șopîrlită,
Pentr'un farmec tare lui,
Fierbi ca ciorba iadului !

Toate. — Zor la lucru, lucru bun,
Foc, să arzi, — să fierbi, ciauun !
A III-a Vrăjitoare. — Solzi de smeu, mumli
[de hîrci,

Dinți de lup, gîtlej de stirci,
De rechin stomac și splină,
De cucută rădăcină
Desgropată pe 'nnoptat,
De ovreiu spurcat ficat,
De țap fiere și surcele
De splînz, făcute smicele
Pe o lună de eclipsă,
Iar de-o fi ceva de lipsă,
Nas de turc, clonț de tătar,
Deget de copil murdar,
Ce, de-o mamă rea născut,
Intr'un șanț fu strîns de gît, —
În ceaun cît mai virtos
Pune-ți, faceți terciul gros,
Mai svirlîți în astă bae
Și de tigru măruntae !

Toate. — Zor la lucru, lucru bun,
Foc, să arzi, — să fierbi, ciauun !
A II-a Vrăjitoare. — Farmecul să fie bun,
Sînge de maimuță pun !

Intră HECATE și cu alte trei VRĂJITOARE

Hecate. — Așa, acum vă laud treaba,
Cîștig avea-va toată baba!
Acum cîntați căldării'n jur,
Horiți ca zîne împrejur,
Vrăjind or'ce ați pus în ea.

Muzică și cîntec :

„Duhuri albe, stacojii,
Duhuri negre, cenușii,
Mestec, mestec, mestecați
Toate cîte'n mestec dați“.

(HECATE *ese*)

A II-a Vrăjitoare. — De pe-a mîinii mîncărime,
Vine-aici un om de crime.
Clanța, or'șicine bate,
Sări și tu pe ne'trebate !

Intră MACBETH

Macbeth. — Ascunse hîrci în negrul miez al
[noptii,

Ce faceți voi ?

Toate. — Un lucru fără nume.

Macbeth. — Pe însăși dar puterea ce vă ține
(Și'n or'ce chip voi ați putea s'o știți)
Răspundeți-mi, vă rog. De-ați deslega

Furtuni, ca să se bată cu biserici;
De-ați înneca corăbiile 'n mare,
De-ați dărîma palancă grîne'n spic;
De ați smulge codri și de-ați prăbuși
Castelele pe capul păzitorilor;
De-ați răsturna palate, piramide
Cu vîrfurile lor în temelii;
Și de-ați zdrobi puterile naturii
Pin'ce stricarea s'ar opri de scîrbă
[numai, —

Răspunde-ți-mi la tot ce vă întreb.

I-a Vrăjitoare. — Vorbește!

A II-a Vrăjitoare, — 'Ntreabă!

A III-a Vrăjit. — Noi îți vom răspunde.

I-a Vrăjitoare. — Prin noi ori prin stăpâni
[vroești s'o știi?

Macbeth. — Chemați-j, vreau să-i văd.

I-a Vrăjitoare. — Pune-al scroafei sînge, hei,

Ce-și mîncă nouă porcei!

Pune'n foc grăsimia 'ndat'

De pe furci de spînzurat!

Toate. — Mare mic, ci vin' odată

Slujba, insuți, și-o arată.

Tunet. — PRIMA VEDENIE. UN GAP INARMAT.

Macbeth. — Duh tainic, spune-mi...

I a Vrăjitoare. — El cunoaște gîndul tău

Taci și-ascultă glasul său.
I-a Vedenie. — Macbeth, Macbeth, tu să
[te temi de Măcduff ;
De than de Fife, tu teme-te.. Destul !

(*Se scoboară*)

Macbeth. — Or'cine ai fi, îți mulțumesc de sfat.
Tu m'ai atins la bubă, dar mai spune.
I-a Vrăjitoare. — Nu-l poți sili, dar iată vine
[altul

Ce-i mai puternic decât el.

Tunet. — *A doua*

A DOUA VEDENIE : UN COPIL *plin de sânge.*

A II a Vedenie. — Macbeth,
Macbeth! Macbeth!

Macbeth. — De am și trei urechi,
Cu toate te aud.

A II-a Vedenie. — Fii îndrășnet,
Fii crud, fii hotărît. Și de orice om
Puternic, bate-ți joc ! Căci pe Macbeth
Născutul de femee nu-l va'nvinge.

Macbeth. — Trăește-atuncea, Măcduff! Ce-i nevoe
Să mă mai tem de tine? Totuși eu
Căta-voiu să m'asigur îndoit.
Ursitii-i iau zălog : n'ai să trăești,
Ca Groazei palide să pot și eu

Să-i zic în față : minți, — să pot dormi
Pe tunet și pe trăsnet, liniștit !

Tunet. — *A treia VEDENIE. Un copil încoronat
cu un copăcel în mână.*

Cin'se înalță-acum ca fiu de rege,
Purtînd pe fruntea-i de copil coroana
Și culmea majestății ?

Toate. — Ascultă, taci !

III-lea Vedenie. — Fii leu de-oțel, semeț ; n'ai
[nici o grijă

De ură, neastîmpăr, răsvrătire !

Macbeth nu va putea fi 'nvins, pîn'ce
Nu va porni 'n potrivea lui pădurea
Cea mare de la Birnam către dealul.
Cel mare de la Dunsinan.

(*Se scoboară*)

Macbeth. — Dar asta
Nici cînd nu se va 'ntîmpla ! Nu poți
Să faci din codru oaste, și s'ordoni
Copacul să-și desgroape rădăcina!
Preziceri dulci ! Prea bine ! Niciodată
Nu-și va 'nalța vreo răsvrătire capul,
Decît 'nălțîndu-se cu codrul de la Birnam.
Macbeth al nostru, sus cum e, acum,
Trăi-va cît i-e dat de la natură,

Plătindu-și timpului răsufletul
Și soarta muritoare. Totuși tremur,
Ca să mai știu un lucru. Spuneți-mi:
(De poate meșteșugul vostru-aceasta)
Domni-vor semințiile lui Banquo
În țara-aceasta ?

Toate. — Nu 'ntreba mai mult !

Macbeth. — Voesc să fiu satisfăcut. De nu
Voiți, eternul blăstem cadă-asupra-vă !
Spuneți-mi-o ! De ce s'afundă-așa
Căldarea ? Și ce-i sgomotul acesta ?

(*Flaute*)

I-ia Vrăjitoare. — Iviți-vă !

II-a Vrăjitoare. — Iviți-vă !

III-a Vrăjitoare Iviți-vă !

Toate. — Umbre, arătați-vă
Și-l zdrobiți în inimă !
Ca ușoare-umbre veniți,
Și ca ele iar periți !

(*Se arată opt regi, cel din urmă cu o oglindă în
mână. BANQUO îi urmează.*)

Macbeth. — Cu al lui Banquo spectru prea te-
[asemeni !
Să piei ! Coroana ta îmi arde ochii.
Și părul tău, cu fruntea 'ncinsă de-aur,

E tot la fel cu-al celuia dintii
Și, ca și ceilalți, e cel de-al treilea.
Murdare hîrci, de ce mi-i arătați?
Al patrulea? Ah! ochi, încremenți!
Pîn'la prăpădul lumii merge șirul!
Și-un altul iar? Al șaptelea. Nu vreau
Să mă mai uit. S'arată încă unul
Al optulea, ce ține o oglindă,
In care văd și-alți mulți ce'n mină țin
Un dublu glob și-un sceptru întreit.
Vedere groaznică, e-adevărat!
Acuma văd. Căci Banquo 'nsingeratul,
Zîmbîndu-mi, el cu degetul i-arată,
Ca pe ai săi. Și ce, așa să fie?
I-a Vrăjitoare. -- Așa e, doamne... Dar dece
Macbeth de piatră parcă e?
Aideți, surori, să-l deșteptăm,
Prin farmece să-l desfătăm.
Eu aerul vrăjesc, de sună,
Voi hora o 'nvîrțiți nebună,
Ca regele cu drag să zică
Că n'a venit pentru nimică.

(*Muzică. VRĂJITOARELE joacă și apoi dispar
împreună cu HECATE.*)

Macbeth. — Dar unde sînt? S'au dus. In veci
[să fie

Această oră-a vremii, blestemată !
Veniți încoace,—aicea!

Intră LENOX

Lenox. — Ce dorește,
Măria sa ?

Macbeth. — Văzuși pe vrăjitoare ?

Lenox. — Nu, Doamne.

Macbeth. — N'au trecut pe lângă tine ?

Lenox. — Nu, 'n'adevăr, stăpîne !

Macbeth. — Putredă
Le fie calea care-o calcă în văzduhuri,
Și cel ce se 'ncrede 'nșele—blestemat...
Auzii un trap de cal. Cine-a trecut ?

Lenox. — Sint vreo doi-trei ce știrea ne-o aduc,
Că Măcduff a fugit în Englitera.

Macbeth. — Fugit în Englitera !

Lenox. — Da, stăpîne.

Macbeth. — Mi-o iei 'nainte, timp, și faptele-mi
Infricoșate, tu mi le împiedici !
Intr'aripata țintă nu-i ajunsă
Decît mergînd cu fapta mină'n mină.
De-acî 'ncolò, născuții 'ntîi din gîndu-mi,
Vor fi și cei d'intîi ai mîinii mele.
Și tocmai ca să 'ncoronez acum
Gîndirea mea cu fapta,—fie *fapt*
Gîndirea mea de-acum ! Voiu merge-
[asupra

Castelului lui Macduff, lua-voiu Fife
Și spadei da-voiu pe femeia lui,
Copiii lui și toți cei care țin,
Nefericiti, de neamul lui. Nu laudă
Deșartă, de nebun! Căci am s'o fac,
Pîn'ce gîndirea mea nu se răcește.
Suspine, 'n laturi! Unde-s nobilii?
Hai, vin, și du-mă către ei.

(Es)

SCENA II

Fife. — *Castelul lui Macduff*

Intră LADY MACDUFF, FIUL EI ȘI ROSSE

Lady Macduff. — Dar ce-a făcut, de-a pribegit
[așa?

Rosse. — Aveți răbdare, Doamnă!

Lady Macduff. — N'a făcut
Nimic. E-o nebunie că-a fugit.
Cînd fapta nu ne face trădători,
Ne face frică.

Rosse. — Nu pot și de este
Din teamă-ori din 'nțelepciune.

Lady Macduff. — Din
Înțelepciune, ca să-ți lași copii,
Femea, casă, titluri într'un loc,
De unde fugi? De loc nu ne iubește!
Nu are tact firesc. Căci pitulicea,

Cea mai micuță păsare, se luptă
Cu bufnița, cînd are puii'n cuib.
Aci-i doar frică, nu și dragoste.
Și-i mică 'nțelepciunea, dacă fuga
Infruntă astfel mintea omenească.

Rosse. — Reține-te, te rog, prea scumpă vară!
Bărbatul ți-este nobil, înțelept;
Pătrunzător și vede bine lucrul.
Nu pot vorbi mai mult; dar vremea-i
[crudă.

Cînd sîntem trădători fără s'o știm,
Cînd svonul merge'n lume să ne temem,
Si totuși noi nu știm de ce ne-am teme,—
Atunci plutim și ne mișcăm pe-o mare
Sălbatică și aspră pretutindeni.
Sînt nevoit să plec; dar în curînd,
Viu iarăși. Vremurile rele, ori
Vor trece, ori altfel, veni-vor altele,
Cum au mai fost. Drăguțe verișor,
Să te păzească Domnul!

Lady Macduff. — Are tată,
Și-i totuși fără tată.

Rosse. — Sînt nebun!
De șed mai mult, mă compromit de tot,
Și vă nenorocesc. Vă zic adio.

(*Ese*)

Lady Macduff. — Băete, tatăl ți-a murit, Acum,

- Tu ce-ai să faci? Cum ai să mai trăești?
- Copilul.* — Ca păsările, mamă.
- Lady Macduff.* — Cum, cu vermi
Și cu muscuțe?
- Copilul.* — Cred, cu ce-oiu găsi:
Cum fac și ele.
- Lady Macduff.* — Biată păsărică,
Ce nu te temi de lațuri, vîsc, capcane!
- Copilul.* — De ce? Nu-s pentru biete păsăruici...
Or'cît mi-ai spune-o, tata n'a murit.
- Lady Macduff.* — Ba, a murit. Și ce-ai să faci
[acum,
Să ai un altul?
- Copilul.* — Ei, dar ce faci tu,
Să ai un alt bărbat?
- Lady Macduff.* — Mă duc la tîrg,—
Și-mi cumpăr douăzeci.
- Copilul.* — Tu vrei să-i cumperi,
Doar ca să-i vinzi.
- Lady Macduff.* — Răspunzi cu mintea 'ntreapă,
Și, drept să-ți spun, tu ai nișică minte.
- Copilul.* — Mamă, tata-a fost trădător?
- Lady Macduff.* — Da, maică, a fost.
- Copilul.* — Și ce-i aceea—trădător?
- Lady Macduff.* — Ei, unul care jură și minte.
- Copilul.* — Și toți care fac așa sînt trădători?
- Lady Macduff.* — Or'cine face-așa e un trădător
și trebuie spînzurat.

Copilul. — Și toți care jură și minte trebuie
spînzurați ?

Lady Macduff. — Toți.

Copilul. — Și cine o să-i spînzure ?

Lady Macduff. — Cine! Oamenii cinstiți.

Copilul. — Atunci cei ce mint și jură sînt niște
proști, fiindcă sînt așa de mulți min-
cinoși și de-ăi care jură, că pot prea
bine să bată și să spînzure pe toți
oamenii cinstiți.

Lady Macduff. — Dumnezeu cu tine, maimuțico!
Dar cum vei face tu să ai un tată ?

Copilul. — Dacă-ar fi murit, ai plînge după el ;
dacă n'ai plînge, asta ar însemna că
o să am curînd un tată nou.

Lady Macduff. — Sărmane vorbește, spui la
[prostii !

Intră o STAFETĂ

Stafeta. — Frumoasă doamnă, Domnul să v'ajute !
Nu mă cunoașteți ; eu știu bine însă
Inaltul vostru rang. Mi-e teamă că
Vă paște o primejdie. De vreți
Ca s'ascuți pe-un om ca mine,
Plecați de-acî, și cît mai iute, cu copiii ;
Par crud că vă 'nspăimînat așa !
Dar și mai crud ar fi, dac'aș tăcea
Știînd cît e primejdia de-aproape.

Să vă păzească Cerul! Nu 'ndrăsnesc
Să steau mai mult.

(Ese)

Lady Macduff. — Dar unde aş fugi?
Nu-s vinovată cu nimic. Dar uit
Că vieţuesc pe lumea pămînească,
In care rău-ades e-o vrednicie,
Şi uneori, o nebunie—binele.
De ce mă bizui, vai! atuncea pe-arma
Femeii şi tot zic că niciun rău
N'am făptuit?

(Intră UCIGAŞII)

I-iul Ucigaş. — Ei, unde ţi-e bărbatul?

Lady Macduff. — Sper, nu'ntr'un loc așa de
[blestemat,

Ca unul cum ești tu să-l poți găsi!

I-iul Ucigaş. — E-un trădător!

Copilul. — Minți, ticălosule!
Ureche 'mpăroșată!

I-iul Ucigaş. — Plodule!
(*Il înjunghe*)

Pui de năpîrcă!

Copilul. — M'a ucis! Fugi, mamă!
(*Moare*)

LADY MACDUFF *ese țipînd*: „Ucigașii“. UCIGAȘII
es urmărind-o.

SCENA III

Englitera. — Înaintea palatului regal.

Întră MALCOLM și MACDUFF

Malcolm. — Să căutăm vreo umbră mohorită,
Să plîngem răcorind a noastre inimi!

Macduff. — Mai bine spada morții s'apucăm
Și să luptăm ca niște oameni sdraveni,
Spre-a ridică la loc căzutul drept
De naștere. În toate diminețile,
Noi vaete de văduve, noi țipete
De-orfani, noi suferințe ce lovesc
În față cerul, ce răsună, parcă
Simțind deodată ca și Scoția,
Și-urlînd acelaș sunet de durere.

Malcolm. — Deplîng ce cred și cred ceea ce
[știu ;
Și ce-oiu putea să 'ndrept, de cum
[găsesc
Momentul potrivit, voiu îndrepta.
Cît pentru ce spuseși, e poate-așa.
Acest tiran, al cărui nume singur
Spuzește limba, a trecut de-un om
Cinstit ; ținuși la el ; nu te-a atins.
Sînt tînăr ; totuși poți ca să-l servești,
Isbind în mine. Și e 'nțelept
Să 'mpaci, jertfind un miel nevinovat,

Minia unui zeu înfuriat.

Macduff. — Eu nu sînt trădător.

Malcolm. — Dar Macbeth e.

La vorba unui rege-ades se pleacă
Și-o fire virtuoașă. Cer ertare!
Ce ești, nu poate gîndul meu s'o schimbe.
Deși căzut-a cel meu strălucit
Din îngeri, îngerii tot sînt în ceruri.
Și-oricît de ticăloasă-ar fi
Sprînceana bunătății, bunătatea
Rămîne totdeauna tot ce *este*.

Macduff. — Pierdutu-mi-am speranțele!

Malcolm. — Și poate,
De-acolo de-unde-mi picură 'ndoiala.
Cum ați putut lăsa, în graba voastră,
Femea și copiii (isvor de griji
Și noduri veșnice de dragoste)
Nici fără bun rămas? Te rog, nu crede,
Că, prin aceste bănueli, eu vreau
Să te jicnesc. Dar paza mea o cere.
Dar or'șice ar țese gîndul meu,
Aceasta nu vă 'mpiedică să fiți,
Și drept, și sincer.

Macduff. — Singerează, țară!

Cumplită tiranie,-așază-te
Pe temelii statornice, căci dreptul
Nu poate să te 'nfrunte. Răbdă-ți dar

Cu bine nedreptățile! Acum
Ești tare și prin lege.-Adio, prințe,
N'ăș vrea să fiu mișelul ce gîndești,
Nici pentru tot pămîntul ce-acum e
In ghiarele tirane, nici chiar dacă
I-adaogi bogăția Orientului.

Malcolm. — Să nu te superi. Vorba-mi nu

[cîmpinde

O absolută temere de tine.

Gîndesc că țara noastră e sub jug,

Ea plînge, sîngeră, și 'n ori ce zi

Ea capătă-alte răni, la celelalte.

Mai cred că multe brațe mi se'ntind,

Să lupte pentru dreptul meu. Și-acî,

Din partea-așa de buneî Englitere,

Mii de viteji îmi stau în ajutor.

Și totuși, după ce vom fi ajuns,

Sub talpă să călcăm tiranul cap

Sau sa-l purtăm în sulițele noastre,—

Sărmana țară-atunci va suferi mai mult;

Va pătîmi mai mult și'n multe feluri,

Dela urmașul lui.

Macduff. —

Și cine-ar fi?

Malcolm. — Gîndesc că eu. In mine, eu știu bine,

Sînt altoite-atîtea răutăți,

Că, după ce vor înflori, — Macbeth,

Or'cît de negru e, va fi zăpadă!

Și bietul Stat, cînd îl va pune-alături
Cu răutatea mea, îl va privi
Ca pe un miel.

Macduff. — Nici diavolul spurcat,
Cel mai ticăloșit în răutăți
Din cetele hidosului infern,
Nu-l poate 'ntrece 'n crime pe Macbeth.

Malcolm. — În adevăr e crunt, stricat, sgîrcit
Viclean, înșelător, răutăcios,
Pornit, avînd din smagul tuturor
Păcatelor. Dar pofta-mi n'are fund.
Femei și fete, și soții, și virgine,
Cisterna poștei mele n'au s'o umple.
Și àpriga-mi dorință va sdrobi
Or'ce obstacol. E mai bun Macbeth.

Macduff. — Cînd e nemărginită voluptatea,
E-o tiranie-a firii și, printr'însa,
Rămas-a gol de timpuriu un tron
Prea fericit, și regi căzut-au mulți.
Dar nu vă temeți să luați ce e
Al vostru. Și puteți s'aveți plăceri
Cît vreți și să păreți cuminte totuși.
Și doar n'ăți fi nesățiosul vultur
În fața-atîtor, care vor voi
Să mulțumească pe 'Nălțimea voastră.

Malcolm. — Și-apoi în firea mea stricată crește
O-atît de groaznică sgîrcenie,

Că, de-aș fi rege, aș tăia pe capete
Pe lorzi, ca să le iau moșiile :
La unul aș rîvnî podoabele,
La altul casa,—și nesatiul
Ar fi numai un dres, ca să-mi ațîțe
O foame și mai mare, ce m'ar face
Să isc procese 'n contra celor buni
Și drepti, ca să le răpesc averile.

Macduff.— Sgîrcenia-asta merge-adînc și-aruncă
Mai stricăcioase rădăcini decît
Arșița cea de vară-a poftelor :
Fu spada care ne ucise regii.
Dar nu vă temeți. Scoția-i bogată
Și, doar cu ceeace vi se cuvine,
Puteți fi mulțumit. Aceste toate
Se pot răbda, de sînt răscumpărate
Cu alte calități.

Malcolm.— Dar n'am niciuna,
Regeștile virtuți, cum sînt dreptatea,
Tăria, adevărul, cumpătarea,
Blîndețea, dărnicia, stăruința,
Cucernicia, umilința, forța,
Curajul nu le gust de loc. In schimb,
Am darul 'nchipuirii crimelor,
Să nu le fac la fel, și cît mai altfel.
Ba și ma, mult : dac'aș avea puterea,

In iad aş vrea să vărs tot laptele
Cel dulce al unirii,-aş turbura
Universala pace,-aş vrea distrusă
Orice societate pe pământ.

Macduff. — O Scoție! O Scoție!

Malcolm. — E oare
Un om, cum e acesta, bun de rege?
Cum spun, așa sînt eu.

Macduff. — Ah! bun de rege!
Nu-i bun nici să trăiască! Urgisit
Popor, ce gemi sub un tiran nedrept!
Cu sceptru'n sînge,— oare mai vedea-vei
A zilelor lumină sănătoasă,
Cînd văd că legiuitul drept moștean
Al tronului, prin chiar părerea lui,
Se blăstemă și-și înjoșește neamul?
Regescul tău părinte-a fost un sfînt;
Regina care te-a purtat pe brațe,—
Mai mult plecată pe genunchi,
Decît stînd în picioare,—a trăit,
Murind în fiecare zi din viața ei...
Adio...-Aceste stricăciuni ce-ți recunoști
M'au isgonit din Scoția. O suflete!
Acum nădejdea ta s'a dus.

Malcolm. — O Macduff,
Frumoasa-ți patimă, copil al cinstei,
A șters or'ce prepus din sufletu-mi

Și gindul mi-a 'mpăcat cu-adevărata-ți
Onoare și credință. Diavolescul
Macbeth a încercat, prin multe curse,
Ca să mă prindă-odată 'n lațul lui,
Și-ursita 'nțelepciune m'a 'nvățat
Să nu mă 'ncred prea repede în nimeni.
Dar Dumnezeu de sus fie 'ntre noi
Mijlocitor; căci, de-astăzi înainte,
Mă pun sub cîrmuirea ta 'nțeleaptă!
Desmint ce-am spus acum în contra mea
Și, de-or'ce stricăciuni m'am acuzat,
Mă lepăd azi, căci ele-mi sînt streine.
Nu știu ce e femeia; n'am jurat,
In viață, strîmb; și-abia dac'am rîvnit
La bunul altuia; nu mi-am călcat
Cuvîntul niciodată; n'aș voi
Nici chiar pe-un drac să-l vînd lui
[frate-său,
Și țin la viață și-adevăr tot la un fel.
Intîia mea minciună-a fost-acum,
Cînd căutaiu să mă 'nngresc eu însumi.
Dar ce sînt eu, stînd gata la poruncă,
Cu-adevărat e-al tău și-al bieteii țări
Spre care-acum, pîn'încă nu veniseși,
Se 'ndreaptă 'n marș bătrînul nostru
[Siward,
Cu zece mii de oameni încercați.

Acum avem să mergem amîndoi,
Și fie-ne fericite izbîndirea,
Cum cauza ni-e dreaptă. Dar de ce
Nu spui nimic ?

Macduff. — E-așa de greu să 'mpaci
Deodată — atîta rău și — atîta bine !

Intră UN DOCTOR

Malcolm. — Ei da, prea multe deodată ! — Spu-
[neți
Vă rog, de ese, astăzi, regele ?

Doctorul. — Da, principe. Sînt mulți nenorociți
Ce-așteaptă leacul lui ; căci boala lor
Învinge arta noastră ; însă el,
Cum îi atinge, 'ndată-i vindecă.
Așa de sfîntă Ceru-i făcù mîna !

Malcolm. — Cu mulțumire, doctore !

Macduff. — Ce boală ?

Malcolm. — Ii zic doar: „răul“. Foarte minunată
E fapta-acestui rege bun, pe care,
De cînd venii aci în Englitera,
Eu l-am văzut făcînd-o. Cum se roagă
La cer, doar el o știe ; dar pe mulți,
Loviți ciudat de boală, i lecuește
Umflați, buhoși și groaznici la vedere, —
Curată desnădejde-a chirurgiei, —
Punîndu-le pe gît un ban de aur
În timp ce face sînte rugăciuni.

Ba se mai zice cum că daru-acesta
Il lasă moștenire la urmași.
Dar el, pe lângă-aceste rari puteri,
Mai are-un dar ceresc de profeție,
Și-atâtea alte bine cuvântări
E'n jurul tronului, de poți să spui
Că-i plin de harul cel dumnezeesc.

Intră Rosse

Macduff. — Vezi, cine vine ?

Malcolm. — E-unul din tre-ai noștri ;
Dar nu-l cunosc.

Macduff. — Iubitu-mi văr, deapururi !
Bine-ai venit !

Malcolm. — Acum îl recunosc.
O Doamne 'nlătură mai repede,
Obstacolul ce azi ne 'nstreinează !

Rosse. — Amin, stăpîne.

Macduff. — Și ce face Scoția ?

Rosse. — O biet ținut ce-aproape se 'nspăimîntă
De sine însuși. Nu mai poți să zici
Că-i mamă, ci mormînt. Afar' de cel
Ce nu știe nimic, nu-i nimenea
Intr'însa să zîmbească. Se ridică
Intr'însa, neauzite, gemete
Suspunuri și strigări ce sfișie
Văzduhul în zadar. Durerea grea

Intr'insa par'că-i stare-obișnuită
A timpului, și clopotul cînd bate,
Nu mai întrebă nimeni de cel mort.
Și viața celor buni se irosește
Mai repede de cum se veștejesc
Sau mor la pălărie florile.

Macduff. — Prea groaznica poveste, e-adevăr!

Malcolm. — Ce grozăvie-a mai făcut în urmă?

Rosse. — Cea de acum un ceas, își bate joc
De cel ce-ar vrea s'o spună. Orice minut
Dă naștere la altă grozăvie.

Macduff. — Soția mea ce face?

Rosse. — Este bine.

Macduff. — Copiii mei?

Rosse. — Și ei — și ei sînt bine.

Macduff. — Nu le-a stricat cumva tiranul pacea?

Rosse. — Cînd i-am lăsat, nu-i turburase nimeni.

Macduff. — Nu fii sgîrcit la vorbă, spune tot.

Rosse. — Cînd m'am pornit s'aduc înapoi știri,
Ce m'apăsau cu greu,—un svon spunea
Că mulți tovarăși vrednici se sculase.
De-aceasta eu mă 'ncredințaiu din faptul
Că și tiranu 'ntr'una-adună oaste.
E vreme de-ajutor, și ochiul vostru
Ar scoate-acum din Scoția ostași,
Ca din pămînt. Femei chiar ar eși
La luptă, ca să scape de urgie.

Macduff. — Mingie-se! Acuma-acolo mergem.
Prea buna Engliteră-acum ne dete
Pe Siward cel viteaz cu zece mii.
Creștinătatea 'ntreagă nu-i posibil
Un mai distins ostaș să ne 'mprumute.

Rosse. — O de-aș putea la mîngierea voastră
Cu altă mîngiere să răspund!
Dar am cuvinte 'n piept ce-ar trebui
Urlate 'n aerul pustiu, pe unde
Nu sînt urechi s'audă,

Macduff. — Dar de ce
E vorba? De-o afacere de stat
Ori numai de durerea unei inimi?

Rosse. — Nu-i suflet bun în lume să n'o simtă.
Dar partea cea mai mare este-a ta.

Macduff. — Nu ini-o mai tăinuî, de este-a mea;
Și cît mai repede dă-i graiu, s'o știu.

Rosse. — Urechea ta să nu-mi desprețuiască
De-apururi limba ce-o va 'mprovăra
Cu cel mai greu cuvînt ce-a auzit.

Macduff. — Oh! Bănuesc.

Rosse. — Ți-a năvălit castelul,
Ti-a căsăpit femeia și copiii.
Să spun cum a făcut-o-ar fi s'adaog,
La căsăpirea lor, — peirea ta.

Macduff. — Cer milostiv! Nu-ți trage pălăria
Pe ochi, creștine! Dă cuvînt durerii!

Durerea care face, șoptește

În inima prea plină,—și-o zdrobește!

Macduff. — Și pe copii?

Rosse. — Soție și copii

Și servitori, și tot ce-a fost acolo.

Macduff. — Și eu tocmai pe-aici? Și pe nevastă?

Rosse. — Ți-am spus-o.

Malcolm. — Fii bărbat. Să fim noi doctori

Ca, n'cruntă răsbunare, să-ți găsești

Un leac durerii ce te mistue.

Macduff. — El n'are ah! copii. Ah! toți drăguții!

Și zici, — pe toți? Erete-al iadului!

Pe toți? Toți puii mei drăguți!

Și mama lor, și dintr'o singură

Isbire, ah! pe toți!

Malcolm. — Privește tot —

Ca un bărbat!

Macduff. — Voiu face-așa; dar sînt

Dator ca să le simt și ca un om.

Nu pot uita că ce-am iubit prea mult

Era și nu mai e! Văzut-a cerul,

Și n'a voit să-i scape? Păcătos

De Macduff, din pricina ta căzură jertfă!

Rău cum eu sînt, nu pentru-alor greșeli,

Ci pentru ale mele, fost-au ei

Măcelăriți. Să-i aibă Ceru'n pază!

Malcolm. — Aceasta-ți fie-a spadei gresie.

Prefacă-se durerea-ți în mînie,
Nu-ți frîngă, ci turbeze-ți inima!

Macduff. — Ah! aş putea cu ochii-mi să mă fac
Femea, și flecar, cu limba mea.
Dar, bune Cer, scurtează-mi or'ce drum,
Și pune-mă mai iute față'n față
Cu demonul acesta-al Scoției —
Și-al meu! La vîful spadei adu-mi-l,
Și Dumnezeu să-l erte, dacă-mi scapă!

Malcolm. — Acesta-i tonul bărbătesc. Veniți,
Haideți la rege; oastea este gata
Și doar rămasul bun ne mai rămîne.
Macbeth e copt să fie scuturat,
Și-a Cerului puteri sînt de-ajutor!
Te mîngie cu-atîta cîți pot fi:
O noapte-i lungă-atunci, cînd n'are zi.

ACTUL V.

SCENA I

Dunsinan. — Anticameră în Castel.

Intră UN MEDIC și O CAMERISTĂ

Medicul. — Am vegheat două nopți împreună, dar ce ne-ai spus, nu s'a adevărit. Când a mai umblat ea așa acum în urmă?

Camerista. — După ce-a plecat Majestatea sa la războiu, am văzut-o cum se sculă din pat, își lua capotul, deschidea scrinul, lua hirtie, o îndoia, scria pe ea, o citea, apoi o pecetluia, pe urmă iar se culca, — și-asta pecind eră în somn adînc.

Medicul. — Mare sdruncinare a firii: să te bucuri de binefacerile nopții și totdeauna să faci trebile zilei. În turburarea aceasta adormită și, în afară de

cum s'a sculat și ce-a făcut, — n'ai auzit-o cumva și vorbind?

Camerista. — Lucruri pe care nu pot să le spun.

Medicul. — Mie poți să mi le spui și chiar se cuvine s'o faci.

Camerista. — Nici vouă nici nimănui pe lume, fiindcă n'am martori, care s'adeverească zisele mele.

Intră LADY MACBETH cu o lumânare

Uite-o, vine'ncoace! și pe viața mea, Dormind dusă. Băgați de seamă! 'Ncet!

Medicul. — De unde-a luat lumânarea?

Camerista. — De lângă patul ei. Totdeauna are lângă dînsa o lumînare. Așa a poruncit.

Medicul. — Dar vezi că ochii-i sînt deschiși.

Camerista. — Dar simțurile 'nchise.

Medicul. — Și ce face acum? Uite cum își freacă mîinile!

Camerista. — E-o mișcare-a ei obișnuită. Par'că și-ar spăla mîinile. Am văzut-o făcînd așa cîte-un sfert de ceas întreg.

Lady Macbeth. — Uite încă o pată!

Medicul. — Auzi, vorbește. Vreau să'nsemnez ce zice, să-mi aduc mai bine-aminte.

Lady Macbeth. — Piei pată blestemată! Piei, îți spun! Una, două. Haidi, a venit vre-

mea faptei ! Iadul e negru. Ph ! stă-pâne, ph ! Soldat și fricos. Dece să ne temem că o să afle cineva, cînd știm că nimeni nu ne poate trage la răspundere.— Totuși, cine-ar fi crezut că un moșneag ca ăsta să aibă în el atîta sînge !

Medicul. — Ai luat seama ?

Lady Macbeth.—Thanul de Fife avea o nevastă. Unde e-acum ? — Cum ? N'are să mi se curețe mîinele niciodată ? Nu mai face-așa, nu mai face așa, bărbate ! Cu tresăriri de-acestea dărimi totul !

Medicul. — Haide, haide,—ai aflat ce nu trebuia.

Camerista. — A vorbit ce nu trebuia, de-asta sînt sigur. Dumnezeu știe ce are pe cuget.

Lady Macbeth. — Aici tot mai miroase-a sînge ! Nici toate parfumurile Arabiei n'are să mai poată înfrăgezi minuța-aceasta. Oh ! Oh ! Oh !

Medicul. — Ce suspinuri ! Greu îi este sufletul !

Camerista. — N'aș vrea să port în pieptul meu inima ei, pentru tot regescul rang al trupului ei.

Medicul. — Bine. Bine. Bine !

Camerista. — Să dea Dumnezeu bine, domnule !

Medicul. — Boala asta e mai presus de arta mea.
Dar am văzut oameni care au umblat
dormind și care totuși au murit crești-
nește, în patul lor.

Lady Macbeth. — Spală-te pe mâini; pune-ți
halatul, nu mai fii așa de palid. Ți-am
mai spus odată că Banquo a fost în-
gropat; nu poate să iasă din mor-
mînt.

Medicul. — Și asta?

Lady Macbeth. — In pat! In pat! Bate la poartă!
Vino, vino, vino, vino, dă-mi mîna.
Ceeace s'a făcut, nu mai pot fi des-
tăcut. In pat! In pat! In pat!

(*Ese*)

Medicul. — S'a dus acum să se culce!

Camerista. — Deadreptul.

Medicul. — Grozave șoapte umblă {prin popor.
O nefirească faptă e urmată
De turburări ce n'au nimic firesc.
Și mintea sdruncinată își descarcă
Secretul său grozav pe surda pernă.
Nu-i trebuie ei doctor, nu, ci preot,
O Doamne sfinte, 'ndură-te de noi.
Ia-i seama bine, și 'nlătură-or'ce mijloc
Prin care ar putea să-și vateme, —
Și ochiul de pe dînsa să nu-l iei.

Și noapte bună! Mi-e-amețită mintea,
Vederea, turburată! Multe cuget,
Dar vorba-mi stă.

Camérista. — Cu bine, doctore.

SCENA II

Cîmpie lîngă Dunsinan

Tobe și steaguri. — Intră MENTEITH, CAITHNESS,
ANGUS, LENOX și SOLDAȚI.

Menteith. — Oștirea englezească e aproape
Cu Malcolm, Siward, unchiul său, și
[Măcduff.

Ei ard de răsbunare. Pricina
Cea scumpă-a lor ar face ca să intre
In sîngeroasa luptă chiar pe-un pustnic.

Angus. — Avem să-i întîlnim în codrul Birnam,
Căci vin pe-acolo.

Caithness. — Știe cineva,
De e, cu frate-său, și Donalbain ?

Lenox. — Nu e. Știu sigur. Eu am lista 'n-
[treagă

A nobilimii. Găsesc în ea pe fiul
Lui Siward și mulți tineri ce-s cruzi
[încă

Și-și pun acum întii la probă bărbăția.

Menteith. — Ce face-acum tiranul ?

Caitheiness. —

Intărește

Cetatea mare Dunsinan, puternic.
Mulți spun că nu e 'n toate mințile,
Iar cei ce nu-l urăsc așa de mult
Vorbesc că asta-i vitejie furioasă.
Dar sigur e că 'n chinga strînsă-a re-
[gulei,

Nu-și poate pune pricina-i bolnavă.

Angus. — El simte-acum, cum tainice omoruri
I se lipesc de mîini. Și răsvrătiri,
Ce una după alta izbucnesc,
I-aruncă 'n ochi călcările-i de jurămînt.
Cei care merg cu dînsul nu-l ajută
Din dragostea ce au, ci din poruncă.
El simte-acum că 'n jur i-atîrnă titlul,
Ca un vestmînt de uriaș pe trupul
Unui tilhar pitic.

Menteith. —

Cine-ar putea

Simțirile-i ciudate osîndi
De-l turbură și sperie, — cînd tot
Ce este 'n el se simte osîndit
Că este 'n el?

Caitheiness. — Așa-i, — și-acum să mergem
Să dăm supunere cui se cuvine
In adevăr, — să ne 'ntîlnim cu doctorul
Bolnavei noastre țări și să vărsăm
In doctoria ei, cu el deodată,

Or'șice picătură din noi înșine.

Lenox. — Sau cit va fi nevoie să stropim
Impărăteasca floare și să smulgem
Dudăul urîcios. Și-acum la Birnam!

SCENA III.

Dunsinan. O cameră în Castel

Intră MACBETH, MEDICUL și SUITA

Macbeth. — Nu-mi mai aduceți vești! Ci fugă
[toți,

Pin'ce pădurea de la Birnam n'o veni
La Dunsinan, n'am nici o teamă 'n mine...
Ce-mi pasă de țingăul Malcolm? Oare
Nu s'a născut și el dintr'o femeie?
Puternicile duhuri care știu
Adîncul tăinuit al lumii 'ntregi.
Mi-au proorocit așa: «Să nu ai teamă,
Macbeth, căci cel ce te va doborî
Nu s'a născut dintr'o femeie. Hai,
Fugiți, fățarnic thani, plecați-vă
Englezilor molatici, dacă vreți.
Sint domn pe minte, inima mi-e tare,
Nici cuget slab, nici frica n'o cunosc.

Intră UN SLUITOR

Să te 'nnegrească dracul, frică galbenă,
De unde ai luat ăst chip de gîscă?

Slujitorul. — Sosit-au zece mii.

Macbeth. — Giscani, ca tine?

Slujitorul. — Nu, Doamne, de ostași.

Macbeth. — Fugi, picuile,

Și freacă-ți fața cu-albicios ficat

Doar ți s'o face frica mai roșcată!

Și ce ostași, mă ciotule! Cu moartea

Pe suflet și cu-obrajii ca o rufă

Tu numai frica sfătui. Ce soldați,

Obraz de brinză?

Slujitorul. — Doamne,-ostași englezi!

Macbeth.—Să fugi din ochii mei!... Ei Seyton!..

[Simt amar,

Cînd văd... Ei Seyton! Lovitura,

Ori îmi va da de-apururi voioșia,

Ori mă va răsturna pe veci din tron.

Destul trăii. A vieții mele cale

O ia prin frunze moarte, galbene!

Și tot ce îndulcește bătrînețea,

Respectu',-amicii, dragostea și cinstea®

Nu-i dat ca să le am; și'n loc blestêmul

Cu-atît mai greu, cu cît este mai mut.

Respectul doar din gură, — o suflare

Pe care-ar înfrîna-o inima,

De-ar îndrăsni... Ei Seyton!

Seyton. — Porunciți,
Inalte Doamne!

Macbeth. — Ei, ce vești mai știi?

Seyton. — Tot ce ne-a fost vestit s'adeverește.

Macbeth. — Ei bine, am să lupt, pînă ce carnea
Mi-o hăbuci-o de pe oase. Armele!

Seyton. — Nu-i vremea încă.

Macbeth. — Ba le pun. Trimite
Să bată plaiurile călăreții.
Voju spînzura pe toți fricoșii. Hai,
Dă-mi armele!.. Ce face, doctore,
Bolnava?

Medicul. — Nu-i bolnavă - atît cî e,
De grele visuri sdruncinată, visuri
Ce-i turbură odihna.

Macbeth. — Vindec'o!
Nu poți o minte turbure s'o vindecii?
Nu poți să smulgi adinca rădăcină
A răului ce-o roade? Nu poți tu,
Cu antidotul dulce al uitării,
Să-i cureți sufletu'nțesat de scîrba,
Ce inima i-apasă?

Medicul. — E-un bolnăv
Ce mai ușor se lecuște singur.

Macbeth. — Atunci asvirle-ți arta ta la cîini!
Nu-mi trebuie. Ci, dați-mi armele!

Dă-mi buzduganul! — Şeyton, să tri-
[miți...

Mă lasă thanii, doctore, și fug!
— Grăbește, domnule! — Ei, doctore,
Dacă-ai putea să cauți boala țării
Și de-ai putea ca s'o tămăduiești
Redîndu-i sănătatea din trecut, —
Te-aș lăuda, și fiecă ecou
Ar duce-o cît se poate mai departe!
Ia asta-ți spun, de-aici! — Cu ce re-
[vent,

Cu ce siminichie aș putea
Să curățesc de-aici pe-acești Englezi?
Ai auzit de dînșii?

Medicul. — 'Nălțate Doamne,
Din pregătirile ce faceți, auzii.

Macbeth. — Să mi-o aduci încoace după mine. —
Pin'ce nu vine codrul de la Birnam,
La Dunsinan, — aevea ori părere —
Nu vreau să știu de moarte ori cădere.
(*Ese*)

Medicul. — De Dunsinan departe-acum de-aș fi,
Nimic nu m'ar putea întoarce-aci.
(*Ese*)

SCENA IV

Cîmpie lîngă pădurea de la Birnam

Tobe și steaguri. — *Intră MALCOLM, SIWARD BĂTRINUL, și FIUL, MACDUFF, MENTEITH, CAITHNESS, ANGUS, LENOX, ROSSE și soldații în marș.*

Malcolm. — Cred, verilor, că-i ziua foarte - a -
[proape,

Cînd fi-vom noi stăpîni în casa noastră.

Menteith. — Nu ne 'ndoim.

Siward. — Ce codru este - acesta ?

Menteith. — Pădurea dela Birnam.

Malcolm. — Toți soldații

Să tae și să poarte cîte-o creangă.

În felu-acesta, noi ascundem numărul

Ostașilor ce-avem, și cercetașii

Nu vor putea să spună adevărul.

Soldații. — O facem !

Siward. — Altceva noi nu mai știm

Decît că, încrezut, tiranul stă

În liniște la Dunsinan și vrea

Să'nfrunte 'mpresurarea.

Malcolm. — Cea mai mare

Speranța-a lui. — Ori unde se ivește

Prilejul, — mic și mare se răscoală

Și cu silnicie îl servesc cu toții :

Cu inimă n'o face nimenea.

Macduff. — Pîn'ce nu isbutim, să nu mai cri-
[ticăm

Și să cătăm a fi soldați isteți.

Siward. — E-aproape vremea care ne va spune
Cinstit și hotărit ce este al nostru,
Și ce, — al altuia. Gîndirile]
Ne zogrăvesc speranțe îndoioase;
Unicul scop al luptei e isbînda.
Și ea-i decisă doar— prin lovituri.

(*Es in marș*)

SCENA V.

Dunsinan. — *Innăuntru Castelului.*

Intră MACBETH, SEYTON și SOLDAȚI cu tobe și steaguri

Macbeth. — Infigeți steagurile noastre sus,
Pe zidul din afar! Toți strigă: „vin”.
Tăria ce-are-al meu castel va rîde
De 'mpresurarea lor pîn'la dispreț.
Ci stee — aci pîn' boliștea și foamea
I-o nimici. De nu s'ar fi 'ntărit
Cu cei ce trebuiau să fie-ai noștri,
Am fi putut prea bine cu 'ndrăsneală
Să ne 'ntîlnim cu dinșii barbă'n barbă,
Bătîndu-i și gonindu-i.

(*Un strigăt de femeie innăuntru*)

Dar ce sgomot?

Seyton. — E vaetul femeilor, stăpîne.

Macbeth. — Aproape am uitat ce este frica.

A fost un timp cînd simţurile
Mi-ar fi 'ngheţat, cînd aş fi auzit
Vreun sgomot noaptea. Vreo poveste

[cruntă

Mi-ar fi sbîrlit pe căpăţînă părul,
De par'că ar fi fost însufleţit.
Prea m'am hrănit cu grozăvii. Şi spaima,
Prietena gîndirii-mi ucigaşe,
Nu mai mă poate face să tresar.
De ce-au ţipat?

Syon. —

Stăpîne, a murit

Regina.

Macbeth. —

Prea de vreme a murit.

S'ar fi găsit alt timp pentru-un așa cuvînt.
Şi iarăşi mîine se tîrăşte 'ncet
Din zi în zi şi pas cu pas mereu
Pînă la slova vremii cea din urmă.
Şi fiecare eri n'a luminat nerozilor
Decît un drum spre-a morţii pulbere...
Hai, stinge-te, sfirşeşte-te, opaiţă :
O umbră călătoare este viaţa.
Un biet actor ce se făleşte, umblă
Un ceas pe scenă, apoi nu-l mai auzi !
E-un basm ce-i povestit de-un slab de
[minte,

Un basm ce-i plin de sgomot și turbare,
Și ce nimic nu 'nseamnă.

Intră O ȘTAFETA

Ai ceva

Pe limba ta. Hai, spune repede!

Ștafeta. — Prea 'nălțate Doamne,
Aș spune ce știu bine că-am văzut,
Dar nu știu cum.

Macbeth. — Ei bine, spune-odată!

Ștafeta. — Eram pe deal de pază, în picioare,
Și mă uitam spre Binam, când, deodată
Mi se părù că văd mișcînd pădurea.

Macbeth. — Rob mincinos!

Ștafeta. ... Mînia voastă 'ntreagă
Să cadă-asupra mea, de nu e-așa.
De la trei mile o puteți vedea
Cum vine; e un crîng care se mișcă.

Macbeth. - De spui minciuni, am să te leg
[de viu,

De cel d'întîiu copac, să mori de foame.
De nu, puțin îmi pasă, dacă tu
Mi-ai face acelaș lucru! Vai, încep
Să pierd încrederea ce-aveam. Incep
Să bănuiesc drăcescul echioc,
Cînd pare-adevărat, ce e minciună.
N'ai frică pîn'ce codrul de la Birnam

Nu va veni la Duninan, și-acum
Pădurea de la Dunsinan s'apropie.
Dați arme, arme! Și afar' la luptă!
De-i adevăr în vestea ce mi-aduci,
Ori fug ori stau pe loc tot nu-i scăpare.
Incepe-a-mi fi urit chiar soarele!
Aș vrea ca să se surpe-acum, pe loc,
Clădirea 'ntreagă-a lumii. Hai, la arme!
Ci trageți clopotul de-alarmă! Hai,
Stirniți-vă furtuni! Te-aștept, peire!
Cu zaua 'n spate, mor în fericire.
(Es.)

SCENA VI

Dunsinan. Înaintea Castelui

Tobe și steaguri. — Intră MALCOLM, SIWARD, MACDUFF și oastea cu arcuri

Malcolm. — Sintem destul de-aproape. Lepădați
Frunzarii și-arătați-vă cum sînteți.
Tu, scumpe unchiu, cu vărul, fiul tău,
Veți comanda întiiul corp de luptă.
Iar eu cu bravul Macduff, vom lua
Asupra-ne, ce 'n planul nostru-i hotărît.

Siward cel t. — Să ne găsim cu bine. Acum de-ar fi
Să dăm, pîn' nu 'nnoptează, de tiran—
Să fim bătuți, de nu-l vom bate-avan.

Macduff. — Să sune trîmbițele cit mai tare,
Cîntări de sînge și de moarte, vestitoare.

SCENA VIII

O altă parte a câmpiei

Sgomot de luptă. MACBETH

Macbeth.—Nu-i chip să scap : legat sînt ca un urs
La par și sînt silit să lupt într'una.
Ori — cine este-acel ce nu-i născut
Dintr'o femee? Doar de-acela eu
Mă tem; de altul, nu.

Intră SIWARD CEL TÎNĂR

Siward cel t. — Rostește-ți numele !

Macbeth. — Ingheti, de-l vei afla.

Siward cel t.— Nu, chiar de ai
Cel mai amarnic nume-al iadului.

Macbeth. — Eu sînt Macbeth.

Siward cel t. — Nici însuși diavolul
Nu este 'n stare să rostească-un nume
Mai urîcios.

Macbeth. — Și nici mai de temut.

Siward cel t. — Tu minți, tiran infam ! Cu spada
[mea
Am să-ți arăt minciuna ce-o vorbești.

(Se luptă și SIWARDT CEL TÎNĂR e ucis)

Macbeth. — Dintr'o femee-ai fost născut și-mi
[rid
De săbii și-mi bat joc pîn' la dispreț

De-orcine e născut dintr'o femeie.

(Ese)

Sgomot de răsboiu. — Intră MACDUFF

Macduff. — Pe-aici e sgomotul. Arată-ți fața,
Tirane ! Dac'ai fost ucis de altul,
Și nu de mine, mă va băntui
Vedenia femeii și copiilor,
De-apururea. Nu pot lupta cu Kernii
Mișei, ce-au brațe 'nchiriate ca ciomege !
Ori cu Macbeth, ori altfel pun în teacă
Cu buza neștirbită, sabia.
Aici trebui să fie.-Atita sgomot
Poate vesti doar pe-unul dintre mari.
Ajută-mă noroc, ca să-l găsec —
Nu-ți cer mai mult.

(Ese. — *Sgomot de răsboiu*)

Intră MALCOM și SIWARD

Siward cel b.—Pe drumu - acesta, principe. Cas-
[telul

Nu s'a predat ușor. Ostașii lui
Se luptă 'n amîndouă părțile,
Viteji s'au arătat și nobilii.
E -a voastră ziua-aproape dela sine.
Puțin mai e de lucru.

Malcolm. — Văzui vrășmași ce luptă-alătura
[de noi.

Seward cel b. — Intrați, stăpîne, -acuma în castel.

(*Es. Sgomot de luptă*)

Macbeth. — Ce-aș folosi de-aș face ca romanul
Nebun, ca singur eu să mă străpung?
De vreme ce mai sînt destui în viață,
Mai bine e să-i văd cu răni pe dînșii.

Intră MACDUFF

Macduff. — Stai, cîine blestemat!

Macbeth. — Eu m'am ferit
Mai mult decît de toți, de tine, Măduff.
Fă-ți calea 'ntoarsă. Amăritu-mi suflet
E prea 'ncărcat de sîngele-alor tăi.

Macduff. — Eu n'am cuvinte! Toată vorba mea
E'n vîrfu spadei. Ah! tilharule,
Ce încrunțat în sînge ești mai mult
Decît o limbă poate spune vre o dată!

(*Se luptă*)

Macbeth. — De geaba te muncești. Mai lesne
[poți

Să tai în două părți acest văzduh,
Decît ca să mă sîngeri! Naltă-ți spada
Spre căpățîni ce pot fi sîngerate:
A mea e fermecată. N'o atinge
Decît un om ce nu avut-a naștere
Dintr'o femeie.

Macduff. — Atunci zadărnice sperii

In viața ta. Și spună-ți îngerul,
La care tu te'nchini, că Macduff fost-a
Din mamă smuls, 'nainte ca să-l nască.

Macbeth. — Afurisită limba ce mi-o spune!
Imi mișelește cea mai bună parte
Din mine! Nimenea să nu mai dea
Crezare dracilor ce viclenesc,
Ce 'nșală cu cuvinte 'n două sensuri,
Ce pentru-auz își țin ce au promis,
Și-o face praf pentru nădejdea noastră!
Eu nu mă lupt cu tine.

Macduff. — Atunci, mișelule,
Dă-te, pe dată, prins! Să fii, trăind,
Spectacol uimitor al lumii 'ntregi.
Te-om zugrăvi ca monstru de la bâlcu
Pe steagurile noastre, scriind jos:
„Așa se'nfățișează un tiran!“

Macbeth. — Să mă dau prins nu voi. Nu voi
[să fug!

A săruta pământul de sub talpa
Nevîrstnicului Malcolm și să sufăr
A plebei huiduire și blestem, nu voi.
Deși văzui pădurea de la Birnam
Pe deal la Dunsinan, deși mă lupt
Cu-acest protivnic, care nu-i născut
Dintr'o femeie, totuși eu voi face
O ultimă 'ncercare! Cu-al meu scut

Mi-acoper pieptul. Măcduff, hai păzește !
Și blestemat cel ce-o striga: „oprește !“

(Es luptînd. Sgomot de luptă)

*Retragere, fanfare. Intră cu tobe și steaguri MALCOLM,
SIWARD BĂTRÎNUL, ROSSE, ceilalți THANI și SOLDAȚI*

Malcolm. — De s'ar întoarce teferi cei ce-s
[lipsă!

Siward cel b. — Unii - au căzut, dar, pe cît îmi
[dau seama,

Această zi e mare, dar nu scumpă.

Malcolm. — Lipsește Măcduff, și cu fiul tău.

Rosse. — Al vostru nobil fiu, slăvite domn,

Plăți a ostășeștei datorie.

El a trăit doar pîn' să fie om,

Și-abia își dovedise vitejia

În postul crîncen unde s'a luptat, —

Că el căzù în rînduri ca bărbat.

Siward cel b. — E mort ?

Rosse. — E mort, și ridicat din cîmpul luptei.

Mîhnirea voastră să n'o măsurăm

Cu bărbăția lui: ar fi atunci

Fără hotar !

Siward cel b. — Avea în față rănile ?

Rosse. — Da, drept în frunte.

Siward cel b. -- Fie el atunci

Ostașul cerului ! De-aș avea

Atiți copiii cât peri în cap, n'aș vrea
Să aibă alt sfârșit decît al lui,
Și-așa să-i sune-al morții sale clopot.

Malcolm. — El merită mai multă întristare,
Și-o cheltuesc din propri-mi simțire.

Siward cel b. — Nu-i, vrednic de mai multă în-
[tristare.

S'a dus — toți spun — cu bine și-și plăti
Obșteasca-i datorie, și cum spun,
Să fie el al Domnului acum, —
Avem pe dat - o nouă mîngiere.

Reintră MACDUFF cu capul lui MACBETH

Macduff. — Mărire ție, rege, — rege-acum !
Privește-acî: e blestematul cap
Al ticălosului. Acuma vremea
E slobodă'n sfârșit. Te văd în jur
Cu perlele crăiei, ce repetă
In sufletele lor urarea mea,
Și ale căror glasuri strigă tare
Cu mine: «Să trăiască craiul Scoției!»

Toți. — Trăiască Craiul Scoției!

(*Fanfare*)

Malcolm. — Nu vreau
Să risipesc zadarnic vremea noastră,
Pînă ce nu plătesc la toți acum
Întreaga socoteală-a dragostei

Ce toți mi-ați arătat-o. Veri și thani,
De astăzi înainte să fiți conți,
Fiind voi cei dintii cu titlu-acesta 'n
[Scoția.

Ce-a mai rămas să facem, cum ar fi :
Chemarea din streinătăți a celor
Ce-au pribegit fugind din țară
De cursele bănuitoarei tiranii,
Și prinderea miniștrilor cei cruzi
Ai mortului casap și-al diavoleștei
Regine, ce, cum spun, s'a sinucis —
Acestea toate și-alte lucruri bune,
Ce ne privesc, — cu grație cerească,
Am să le-aduc la timp la'ndeplinire.
Deci mulțumesc la toți și fiecare,
Și vă poftesc la Scone, la 'ncoronare.

— SFÎRȘIT —

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
CAROL I
BUCUREȘTI

